

BAÅKENT ÜNİVERSİTESİ
STRATEJİK ARAÅTIRMALAR
MERKEZİ

DIÅIÅLER BAKANLIĞI
STRATEJİK ARAÅTIRMLAR
MERKEZİ

PANEL

1950–1953 KORE SAVAŞI VE TÜRKİYE-KORE
CUMHURİYETİ İLİŞKİLERİNDE 50 YIL

Yayına Hazırlayan
Dr.Ahmet Zeki Bulunç

14.12.2007

AÇILIŞ KONUŞMALARI

Prof. Dr. M. Selçuk Uslu

Başkent Üniversitesi
Stratejik Araştırmalar Merkezi
Müdürü

Prof. Dr. Korkut ERSOY

Başkent Üniversitesi Rektör Yardımcısı

Prof. Dr. Mehmet HABERAL

Başkent Üniversitesi Rektörü

PANEL YÖNETİCİSİ

Bülent Karadeniz

T.C. Dışişleri Bakanlığı
Stratejik Araştırmalar Merkezi
Başkan Vekili

AÇILIŞ KONUŞMACILARI

Selim Kunalp

Büyükelçi
Dışişleri Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı

PANELİSTLER

Lee Ju-heum

Büyükelçi
Kore Cumhuriyeti Dışişleri ve Ticaret Bakanlığı
Dışişleri ve Ulusal Güvenlik Enstitüsü Başkanı

Paik Sang-ki

Emekli Diplomat

Yrd. Doç. Dr. Selçuk Çolakoğlu

Adnan Menderes Üniversitesi
Nazilli İİBF Öğretim Üyesi

Yrd. Doç. Dr. İsmet Görgülü

Başkent Üniversitesi
ATAMER Öğretim Üyesi

Tarih: 13 Aralık 2007; Saat:14.00

Yer: Başkent Üniversitesi Bağlıca Kampusu Prof. Dr. İhsan
Doğramacı Konferans Salonu Eskişehir Yolu 20. Km. ANKARA

Tel: 0312- 234 14 11 – 436 58 12

Faks:0312234 15 46– 445 05 84

E-posta:sam@baskent.edu.tr,
strategy@mfa.gov.tr

Sergi: Dışışleri Bakanlığı SAM'ın katkılarıyla ve Genelkurmay ATESE
Başkanlığı'nın fotoğraf sergisi.

SUNUCU- Sayın Büyükelçim, Sayın Rektörüm, çok değerli gazilerimiz, değerli parlamenterler ve değerli konuklar; “1950–1953 Kore Savaşı ve Türkiye-Kore Cumhuriyeti İlişkilerinde 50 Yıl” konulu panelimize hepiniz hoş geldiniz.

Panelimize geçmeden önce sizleri Kore Şehitlerimizin huzurunda bir dakikalık Saygı Duruşuna davet ediyorum.

(Saygı Duruşu)

SUNUCU- Konuşmalarını yapmak üzere Başkent Üniversitesi Stratejik Araştırmalar Merkezi Müdürü Sayın Prof. Dr. Selçuk Uslu’yu kürsüye davet ediyorum.

Prof. Dr. SELÇUK USLU (Başkent Üniversitesi Stratejik Araştırmalar Merkezi Müdürü)- Sayın Rektörüm, sayın parlamenterler, değerli diplomatlar, saygıdeğer gazilerimiz; “1950–53 Kore Savaşı ve Türkiye-Kore Cumhuriyeti İlişkilerinde 50 Yıl” konulu panelimize hoş geldiniz. Bu paneli Başkent Üniversitesi Stratejik Araştırmalar Merkezi ve Dışişleri Bakanlığı Stratejik Araştırmalar Merkezi birlikte düzenledik.

Ben açılış olarak bir iki şey söylemek istiyorum. Bu özellikle öğrenci arkadaşlarıma bilgi niteliğinde olacak. Çok kısa olarak şunları paylaşmak istiyorum: Genelkurmay sitesinden aldığım bilgilere göre, İkinci Dünya Savaşı’nda Sovyetler Birliği’nin Japonya’ya savaş ilanı üzerine Amerika Savunma Bakanlığı, 38’inci paralelin kuzeyindeki kuvvetlerin Sovyetler Birliği Komutanlığı’na, güneyindekilerin de Amerika Birleşik Devletleri Komutanlığı’na teslim olmaları önerisinde bulunmuş. Bunun üzerine Sovyet kuvvetleri 12 Ağustos 1945’te Kuzey Kore’yi, Amerikan Kuvvetleri de 8 Eylül 1945’te Güney Kore’yi işgal etmiş. Kore anlaşmazlığı ise, 25 Haziran 1950 sabahı Kuzey Kore’nin Güney Kore askerlerinin 38’inci paraleli ihlal ettiğini ileri sürmek suretiyle savaş başlatması üzerinde çıkmış. Bu durum karşısında Amerika’nın isteğiyle, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi 25 Haziran 1950’de toplantıya çağırılmış ve Birleşmiş Milletlerin saldırıyı durdurmak ve anlaşmazlığı barış yoluyla çözmek amacıyla yaptığı girişimleri hiçe sayan Kuzey Kore, taarruzu başlatıp Seul’ü ele geçirmiş.

Bunun üzerine 27 Haziran 1950'de Birleşmiş Milletler, üyelerini Güney Kore Cumhuriyeti'ne yapılan saldırıyı karşılama ve bu bölgedeki milletlerarası barış ve güvenliği geri getirecek yardımlarda bulunmaya çağırılmış. Bunun üzerine, Türkiye de Birleşmiş Milletlerin yaptığı çağrıya dayanarak 30 Haziran 1950 tarihli oturumunda, Birleşmiş Milletler Güvenlik Birliği'ne katılmayı kabul etmiş ve 25 Temmuz 1950'de alınan karar doğrultusunda, Genelkurmay Başkanlığı, Kore'ye bir tugay büyüklüğünde birlik gönderilmesini kabul etmiş.

Sonuç ne oluyor? 27 Temmuz 1953'te Kore Savaşı sona erdikten sonra Türk Tugayı bir süre daha burada kalmış; 1960 yılında bir bölüğe indirilmiş ve 1965 yılında ise, sembolik olarak bir manga bırakılmış, o da daha sonra ayrılmış. Bilanço şöyle: 37 subay, 26 astsubay, 658 er olmak üzere toplam 721 şehit verilmiş ve 2 bin 147 de yaralı. Güney Kore'de Seul'ün Pusan Kasabası yakınlarındaki Tankong Mezarlığı içerisinde bulunan Pusan Şehitliği'nde 462 Türk şehidi yatmaktadır. Bugün zannediyorum panelistler bu konuda bize çok daha ayrıntılı bilgi verecekler. Ben çok kısa olarak Kore Savaşı'yla ilgili, özellikle öğrencilerimize bir hatırlatma babında bu konuşmayı yapmak istedim. Tekrar hoş geldiniz diyorum, saygılar sunuyorum.

SUNUCU- Başkent Üniversitesi Rektör Yardımcısı Sayın Prof. Dr. Korkut Ersoy'u konuşmalarını yapmak üzere kürsüye davet ediyorum.

Prof. Dr. KORKUT ERSOY (Başkent Üniversitesi Rektör Yardımcısı)- Ekselansları, sayın bakanlar, Sayın Rektör, sayın gaziler ve kıymetli misafirlerimiz; Başkent Üniversitesi'ne hoş geldiniz.

Benim yaşım Kore Savaşı'nı, yani 1950'lileri, 1953'ü bilmeye maalesef yetmiyor. Ben 1955 doğumluyum. Yalnız tabii Kore, Türkiye'de yaşayan herkes için, şimdi yaşayan tüm nüfus için hep önemli olmuştur. Kore Savaşı önemli olmuştur; Kore'yle ilgili ailelerin, sülalelerin hep hatıratları vardır. Babam henüz sağ, ben de babamın sakladığı materyallerden hatırlıyorum, gazete kupürlerinden hatırlıyorum; çünkü babam üniversitede okuduğu arkadaşlarının bir kısmını Kore'de kaybetmiş ve onların gazetelerde tam sayfa resimleri çıktığını söylerdi. Bir kısmını hep öyle hatırlıyorum. Çok sonraları kullandığımız küçük bir fotoğraf makinesi bize Kore'den gelmişti.

Demek ki o zamanki teknolojide oralarda çocuklara yönelik böyle birkaç oyuncak bulma ihtimali daha iyiydi. Ben onu hala saklıyorum; benim o fotoğraf makinem halen evde duruyor.

Yıllar geçti tabii, Kore'yle olan temasım kişi olarak ve aile olarak arttı. Bizim bir arkadaşımız Koreli bir gelin aldı. O yüzden Kore'yle ilişkilerimiz böyle daha samimi oldu. Şimdi arkadaşlarımız Kore diline yöneldi, Kore kültürüne yöneldi, bu tür dostlarımız oldu ve Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'nde Kore Dili Bölümü açıldı. Benzer şekilde Kore'de Türk Dili Bölümü açıldı, bunları takip ettik o dönemlerde.

Tabii Kore Savaşı'nın üzücü yaprakları var. Ama muhakkak ki Kore Savaşı'nın, bir taraftan da çok gurur timsali olan yaprakları da var. Biz Türk Milleti olarak Kore Savaşı'nda, Büyük Atatürk'ün "Yurtta Sulh Cihanda Sulh" düsturunu yerine getirdik. Türk askerleri orada insanlığın gururu haline geldi. Kimi askerler o günlerde hangi nedenle orada olduğunu bilmese dahi.

Bugün tabii bizim arzu ettiğimiz barıştır. Bizim arzu ettiğimiz, kişisel olarak benim arzu ettiğim, Kuzey ve Güney Kore halklarının beraber yaşamasıdır. Onların, Kore diplomatlarının ve siyasi liderlerinin, bu konudaki çabalarını kutluyorum. Bu panelde farklı boyutlarıyla dile gelecek olan Kore-Türk ilişkilerinin sadece ticari anlamda değil, kültürel ve bilimsel anlamda da işbirliklerinin gelişerek çoğalmasını ümit ediyorum.

Hepinize saygılarımı sunuyorum.

SUNUCU- Başkent Üniversitesi Rektörü Sayın Prof. Dr. Mehmet Haberal'ı kürsüye davet ediyoruz.

Prof. Dr. MEHMET HABERAL (Başkent Üniversitesi Rektörü)-

Her zaman bizimle beraber olan çok değerli İsmet Ağabeyimiz, değerli bakanlarımız, sayın büyükelçiler, değerli öğretim üyesi arkadaşlarım, sevgili öğrenciler; biz gerçekten Başkent Üniversitesi olarak, ülkemizin ulusal ve uluslararası düzeydeki konularını Stratejik Araştırmalar Merkezi yoluyla gündeme getiriyoruz. Bugün onlardan birisi: Güney Kore ve Türkiye ilişkileri.

Sayın Ersoy, “ben Güney Kore’nin o dönemlerini hatırlamıyorum, ben daha doğmamışım” dedi, ama o dönemlerde ben doğmuştum ve o Kunuri Savaşı’nı hep hatırlarım. Yazıcı generalimizin ismini hep duyardım; hele bunların arasında Albay Celal Dora’yı hep hatırlarım. Çok değerli gazilerimiz burada; ben sizleri ayrıca selamlıyorum, ayrıca sizlere saygı duyuyorum. Gerçekten Kore ile ilgili o bilgileri okuduğumuz zaman, âdeta orada sanki Türkiye Cumhuriyeti’nin hudutları çizilmiş, sizler âdeta o hudutları çizerken hayatınızı ortaya koymuşsunuz. Gerçekten çok önemli; 700’ün üzerinde şehit vermişiz, iki binin üzerinde gazi. Bunlar ne için yapılır? Hani ne diyoruz: “Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır. Toprak, uğruna ölen varsa vatandır.” Ben bir bakıma Güney Kore’yi Türkiye Cumhuriyeti’nin vatani olarak görmek zorundayım. Neden? Çünkü orada bizim insanlarımız hayatını ortaya koydu. Üsteğmen Mehmet Gönenç’i unutmayalım. Bakınız, bir üsteğmen ne diyor: “Telefoncumuz bile artık şehit edildi. Şimdi size koordinatları veriyorum, buraya ateş edin.”

Düşünün arkadaşlar, değerli gaziler; cevap geliyor, “koordinatlar, sizin bulunduğunuz yer.” “Evet, bize ateş edin.” Düşünebiliyor musunuz? Ateş ediliyor ve bu insanlar şehit oluyor. Ne için? Güney Kore için. Bizim insanlarımız Güney Kore için, Güney Kore’nin kurtulması için, Seul’ün kurtulması için, Güney Kore’nin Güney Kore olmasını sağlamak için bizim insanlarımız hayatını orada ortaya koyuyorlar. Bu bir tarihi gerçektir.

Ben şöyle düşünüyorum: Birleşmiş Milletler nerede başı sıkışırsa, hemen Türkiye Cumhuriyeti’ne müracaat ediyor, “aman Türk Ordusu, bize yetişin” diyor. İşte daha dün Afganistan’a giden askerlerimiz, onurlu bir şekilde buraya döndüler. İşte Kosova’da, işte Lübnan’da Birleşmiş Milletler ordusu, “burada Birleşmiş Milletler bir yeni organizasyon yapıyor, aman ne olur Türkiye Cumhuriyeti yetiş.” Tabii biz bir NATO ülkesiyiz, buna saygı duyuyorum. Ama şimdi ben olayı biraz şöyle çeviriyorum, bir bakalım şöyle tarihe: Bu kadar özveride bulunan Türkiye Cumhuriyeti, uluslararası düzeyde birçok sıkıntılar yaşıyor. Bunların en çarpıcı örneği Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti’dir. Ben ne diyorum? Türkiye Cumhuriyeti Anavatan, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti yavru vatandır. Ben merak ediyorum, Güney Kore’nin,

Güney Kore olmasında hayatını feda eden insanlarımız, o Güney Kore'nin Güney Kore olmasını sağladı. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti için Türkiye Cumhuriyeti diyor ki, "ben burayı tanıdım, evet burası bir Türk devletidir." Ben şimdi merak ediyorum, onun da cevabını almak istiyorum: Acaba Güney Kore de şunu diyebilirdi mi? "Evet, Türkiye Cumhuriyeti bunu diyorsa, biz de bu Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ni kabul ediyoruz."

Hani bizim halkımız arasında söylenen ki ben o terbiyeyle yetiştim, denilirdi ki "bir kahvenin 40 yıl hatırı var." Bırakın, insanlarımız, işte gazilerimiz burada oturuyorlar. Tabii bunu sadece Güney Kore için söyleyemiyorum, insanlarımıza "siz hayatınız pahasına burayı koruyacaksınız" dediğimiz bütün ülkeler için söylüyorum. Hani o başları sıkıştığı zaman "aman ne olur yetiş Türk Ordusu" diyen bütün ülkeler için söylüyorum. Benim ülkemin insanları sapasağlam katlediliyor ve benim ülkemin üzerinde birtakım oyunlar oynanmaya çalışılıyor. Acaba bu ülkeler şunu rahatlıkla söyleyebiliyorlar mı? "Evet, bu bir terörist olaydır. Türkiye teröristlerle zedeleniyor. Terörist, dünyanın her tarafında teröristtir." Biz bütün ülkelerin toprak bütünlüğüne her zaman saygı duyduk. Bir yerde Ata'mızdan bu bize miras kaldı ve onu da sürdürüyoruz. Acaba en azından, hadi ötekileri bırakalım da, bu uğurda şehit verdiğimiz ülkeler, bu cesareti gösterebiliyorlar mı? Diyebiliyorlar mı ki, "evet, Türkiye'nin yıllardır binlerce insanının şehit olması bizi rahatsız ediyor. Bu olay, bir terörist olaydır, bu bir katliamdır." Bunu söyleyebiliyorlar mı? Bunu beklemek, Türkiye Cumhuriyeti'nin bir vatandaşı olarak benim hakkımdır, görevimdir. Ben bunu bekliyorum.

Tabii uluslararası ilkelere eğer birtakım kaideler, kurallar var ise ve benim ülkem, her yönüyle maddi manevi buna katkı yapıyorsa... Düşünün, 1950'li yıllarda 5 binin üzerinde askerimiz, işte gazilerimiz burada oturuyorlar, bilemiyorum kaç günde Kore'ye ulaşabildiler, orada neler yaşadılar, hangi şartlarda yaşadılar, hangi ortamda yaşadılar... Bazılarını ben hatırlıyorum; çünkü bana anlatıyorlardı. Orada Çinlilerin ne şekilde geldiğini, nasıl o tabiatın birtakım olanaklarını kullanarak, ağaç dalarını, çalılarını üzerlerine koyarak onları yanılmaya çalıştıklarını, o gerçekten Albay Celal Dora'nın o sarılmış çemberden nasıl çıktığını bana hep anlatıyorlardı. Bu şekilde

hayatını feda etmiş Türkiye Cumhuriyeti'nin insanları için en azından uluslararası düzeydeki diğer ülkelerden de benim ülkemin problemlerine karşı aynı hassasiyeti göstermelerini beklemek, hem bir vatandaş olarak, hem de Türkiye Cumhuriyeti olarak bizim hakkımızdır diye düşünüyorum. İnanıyorum ki, bu toplantıda panelistler bu konuları daha geniş bir şekilde gündeme getirecekler.

Elbet ki Güney Kore'nin bugün Güney Kore olup bugünkü düzeye ulaşmasından gurur duyarım. Oradan benim birçok arkadaşım var. Tabii ben hem yanık, hem transplantasyonla uğraşan bir cerrah olduğum için, her iki konuda da Güney Kore'de gerçekten bu konuları çok iyi işleyen arkadaşlarım var, onlarla her zaman ben ilişki içerisindeyim. Ama nasıl ki kendi toplumumuza "tarhimizi bilelim" diyorum, nasıl ki öğretmenlerimize, öğretim üyelerimize, "öğrencilerimize tarhimizi öğretelim ki, geleceğimize katkı sağlayalım" diyorum, aynı şeyi Güney Kore'nin öğretmenlerine, Güney Kore'nin toplumuna söylüyorum. Lütfen şöyle tarihinize bir bakın, burada Türkiye Cumhuriyeti neler yaptı? Türkiye Cumhuriyeti'nin insanları nasıl hayatlarını feda ettiler? Tabii kendilerine teşekkür ediyoruz, orada, o tepede, yani Türkiye Cumhuriyeti'nin bayrağını dalgalandırmak, onlar adına anıt yapmak, elbet ki bunlar önemli şeylerdir. Ama benim ülkemin uluslararası düzeydeki ciddi sorunları karşısında da hiç olmazsa Güney Kore ve onun gibi benzer diğer ülkelerin de, tabii bizim kadar olmasa bile, hiç olmazsa "bakın, Türkiye burada tarih yazıyor, biz de onlara şu şekilde katkı sağlayalım" demelerini, gündeme getirmelerini bekliyorum.

Hepinize teşekkür ediyorum, panelistlere de çok teşekkür ediyorum.

SUNUCU- Değerli konuklarımız; açılış konuşmasını yapmak üzere Sayın Büyükelçi, Dışişleri Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Sayın Selim Kuneralp'i kürsüye davet ediyoruz.

SELİM KUNERALP (Büyükelçi, Dışişleri Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı)- Sayın Rektör, değerli gaziler, sayın konuklar; benden önceki iki konuşmacının da izinden devam etmek için şunu belirteyim: Ben Kore Savaşı'ndan ne önce, ne de sonra doğdum, tam ortasında doğdum. Ancak Kore Savaşı'yla, Kore'de Büyükelçilik yaptığım dönemde son yıllarda çok yakından yaşadığımı söyleyebilirim.

Kore Cumhuriyeti İle ÷lkemiz arasındaki diplomatik ilişkilerin kuruluşunun 50. yıldönümü münasebetiyle Başkent Üniversitesi ve Bakanlığımız Stratejik Araştırmalar Merkezleri arasında ortaklaşa düzenlenen bu toplantıda hazır bulunmak ve konuşma yapmaktan gerçekten büyük mutluluk duyuyorum, biraz önce bahsettiğim nedenden dolayı. Bakanlığımıza bağlı bir birimle seçkin bir üniversitemizin beraberce düzenlediği bu etkinlik, akademik çevreler ile işbirliğini geliştirme irademizin bir yansımasını da teşkil etmektedir. Bu vesileyle toplantı için aramızda bulunan Kore Dışışleri Bakanlığı, Dışışleri ve Ulusal Güvenlik Enstitüsü Başkanı Büyükelçi Lee Ju Heum Başkanlığındaki heyete hoş geldiniz demek istiyorum.

Kore ile ÷lkemiz arasındaki ilişkilerin canlı tarihi olan aziz ve sevgili dostum Paik Sang-Ki de özellikle selamlamak istiyorum. Bay Paik'ten biraz sonra dinleyeceğiniz gibi Kore ile ÷lkemiz arasındaki ilişkilerin bir benzeri bizim için yoktur. Türk ile Kore milletleri arasındaki bağlar, son 50 yılın çok gerisine, Orta Asya'da komşu olduğumuz dönemlere kadar gider. Dillerimiz birbirlerine pek benzemese de, ortak kökenleri vardır. Kore'de görev yaptığım dönemde, o güzel ÷lkenin dilini öğrenmekte maalesef beceri gösterememiş olmakla beraber, her iki dili konuşanlardan Koreliler için Türkçeyi, Türkler için de Koreceyi öğrenmenin nispeten kolay olduğunu, zira cümle yapısının kurulması, kelime türetmek gibi alanlarda bu ortak kökenden kaynaklanan yakınlıklar bulunduğunu her zaman duymuşumdur. 1500 yıl gerisine giden bu yakınlığın, milletlerimiz arasında her fırsatta kendini gösteren bir sempatinin temelini oluşturduğunu da belirtmek lazım. Ancak Türkiye ile Kore arasındaki kardeşliğin esas kaynağını tabiatıyla Kore Savaşı'nda aramak gerekir.

Bay Paik, 1950 ile 1954 yıllarını kapsayan ve savaş dönemiyle sonrasını içeren Türk tugayı birlikteliğini anlatacaktır. Dolayısıyla bu konuda ayrıntıya girmek istemiyorum. Ancak ÷lkemizin, herhangi bir karşılık beklemeden üç yıl süren savaş sırasında, 16 bin gönüllü askerini Kore'ye göndermesi ve bunların 763'ünü bugünkü Kore'nin bekası için şehit olarak Kore topraklarında bırakması, hiçbir Koreli'nin unutmadığı bir fedakârlıktır. Kore'de görev yaptığım yıllar sırasında, bir kadirşinaslık örneği olarak Kore makamlarının düzenli olarak ÷lkelerine davet ettiği gazilerimizin, bugünkü Kore'nin geldiği

olağanüstü kalkınma ve refah düzeyini gördüklerinde, yaptıkları fedakârlığın boşa gitmediğini, sevinçle kaydettiklerini de belirtmek isterim.

Kore Savaşı'nda atılmış olan ilişkilerimizin temeli üzerine bugün sağlam bir işbirliği kurulmuştur. Kore'den ülkemize her yıl 120 bin civarında turist gelmekte, ticaret hacmimiz, maalesef çok dengesiz bir şekilde olmakla beraber, dört milyar dolara yaklaşmakta. Ayrıca Kore'nin ülkemizde Hundai Otomobil Fabrikası başta olmak üzere önemli yatırımları bulunmaktadır. Siyasi alanda da, ülkelerimiz birbirlerinin sorunlarına anlayışla yaklaşmakta ve uluslararası örgütlerde birbirlerine destek olmaktadır.

Diplomatik ilişkilerin kuruluşunun 50. yıldönümü münasebetiyle ülkelerimiz arasında karşılıklı olarak birçok kültürel faaliyet düzenlenmiş, halklarımızın birbirlerini daha iyi tanımalarına olanak sağlanmıştır. Bu faaliyetlere katılan Başkent Üniversitesi'ne tekrar teşekkürlerimi sunmak isterim.

SUNUCU- Değerli konuklar; şimdi aynı zamanda Panel Yöneticisi Dışişleri Bakanlığı Stratejik Araştırmalar Merkezi Başkanvekili Sayın Bülent Karadeniz'i kürsüye davet ediyoruz.

OTURUM BAŞKANI (Bülent Karadeniz) Ulusların tarihlerinde kalıcı izler bırakan olaylar yaşanıyor. 1950-53 Kore Savaşı böyle bir olay. Savaşta silah arkadaşlığı, bugün günümüzde dostluk ve kardeşlik duyguları olarak iki toplum arasında bağlar oluşturuyor. Biraz önce Sayın Müsteşar Yardımcısı'nın da belirttiği gibi, bu dostluk ve kardeşlik duyguları iki ulus arasındaki dil kökeni açısından ortaklıkta daha da güçlenmiş bulunuyor.

Koreli dostlarımız eğer yanıyorsam beni düzeltsinler Kore, "Sabah Ülkesi" anlamına geliyor. Biz, sabah gibi aydınlık ve güler yüzlü insanları barındıran bu ülkeyle dostluğumuzdan mutluluk duyuyoruz, gurur duyuyoruz. Bugün Kore Savaşı'nın yanı sıra panelimizde, iki ülke arasındaki ilişkileri 50 yıllık geçmişe yönelik perspektifte incelemeye çalışacağız. Müsaade ederseniz, ben Sayın panelistleri kürsüye davet etmek istiyorum.

İlk olarak, Kore Dışışleri ve Dış Ticaret Bakanlığı Dışışleri Ulusal Güvenlik Enstitüsü Müdürü Sayın Büyükelçi Lee Ju Heum'u, müsaade ederseniz kürsüye alalım. Yine Sayın Paik Sang Ki'yi, Adnan Menderes Üniversitesi Nazilli İdari ve İktisadi Bilimler Fakültesi Öğretim Görevlisi Yrd. Doç. Dr. Selçuk Çolakoğlu'nu ve Başkent Üniversitesi Atatürk İlkeleri İnceleme Merkezi Öğretim Üyesi Emekli Albay Sayın İsmet Görgülü'yü kürsüye alalım. Panelimiz sırasında ayrıca sizlere bir sürpriz katılımcının ismini arz etmek isterim. Kore gazilerimizden, aynı zamanda Kore Savaşı hakkında Tarih Kurumu'nca yayınlanan kitabıyla tanınan Emekli Albay Bahtiyar Balta. O da bizim tartışmalarımıza katkıda bulunacak.

Paneli iki şekilde düzenlemeyi öngörüyoruz. İlk bölümde, 1950-53 Kore Savaşı, ikinci bölümde, iki ülke arasındaki diplomatik ve siyasi ilişkiler değerlendirilecek. Kore Savaşı bölümünde bizlerle birlikte olan Koreli dostumuz, misafirimiz, belki misafirimiz lafını kullanmakla hata ettim, bizden biri Paik Sang-Ki. Biraz önce Sayın Bahtiyar Balta'yla konuştuğunda, Bahtiyar Balta'nın kendisine "Sayın Gazi" diye hitap ettiğini duydum. Çünkü Paik Sang-Ki, bütün Kore Savaşı boyunca bizim Birliğimize tercümanlık yapmış. Bunu takiben Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirmiş, Mülkiyeli olmuş ve Kore Dışışleri Bakanlığı'na girdikten sonra da, 24 yıl Kore'nin Türkiye'deki Büyükelçiliği'nde görev yapmış. Ayrıca "Türklerle 50 Yıl" diye Kore'de çok tanınan, beğenilen bir kitabı kaleme almış. Önümüzdeki günlerde, eğer yanılmıyorsam bu kitabı Türkçe olarak kaleme alıp, Türk okurlarına sunmak isteyecekler. Biz sabırsızlıkla bekliyoruz. Büyükelçi Lee Ju Heum ise, Kore Dışışleri Bakanlığı'na bağlı çok büyük bir kuruluşun başında. Esasen kendisi müsteşar yardımcısı düzeyinde, bu Bakanlığa bağlı Dışışleri ve Ulusal Güvenlik Enstitüsü Başkanı. Türk konuklarımızı da biraz önce tanıttım.

Müsaade ederseniz ilk olarak sözü, askeri bölümden başlayacağımız için, Kore Gazisi Paik Sang-Ki'e vermek istiyorum.

PAİK SANG-Kİ (Emekli Diplomat)- Efendim, bugün çok anlamlı ve mutlu bir gündür. Dost ülke veyahut Türkiye benim için bir ikinci vatan sayılır. Size, neden Türkiye'yi ikinci vatan saydığımı biraz sonra anlatacağım. Bu kıymetli ve çok önemli toplantı, dost ülke Türkiye'nin

Dışışleri Bakanlığı Araştırma Merkezi tarafından dzenlenmiş olduğundan ve bu toplantıya Kore Dışışleri Bakanlığı'nın çok yüksek seviyesindeki Büyükelçi diplomatiyla beraber katılmaktan dolayı çok memnunluk ve Őeref duymaktayım.

Efendim, bu Kore Savaşı deyince, her Őeyden önce savaş deyince aklıma asker gelir. Güney Kore, 1950 yılında 25 Haziran'da savaş patladığı zaman, yani Kuzey Kore'nin ani olarak Güney'e karşı yaptığı bu taarruzu hiç kimse beklememişti. 1945'ten, yani II. Dünya Harbi'nden sonra dünya politik havası içinde çok gerginlik vardı. Yani Birleşik Amerika ve son anda harp ilan eden Sovyet Rusya ve İngiltere  büyük devletin anlaşmasıyla, Kore Yarımadası 38 enlem hattı üzerinden ikiye ayrılmıştı. Bu durum, 1948 yılında Güney Kore'de yapıklan serbest Őeim ile demokratik bir rejim kurulmuşsa da, Kuzey Kore ise, Rusya'nın yardımıyla, Komünist bir rejim kurmuştur. Böylece Uzakdoğu'daki Kore Yarımadası'nda politik bir değişim meydana gelmiştir. Maalesef bu başlangıı, bugün de bu ana kadar tam halletmiş değiliz. Biraz önce de bahsedildiği gibi, Kore'de harp patladığı zaman Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi kararı üzerine 10 ayrı millet Kore'ye yardıma koşmuştu ve 5 ülke de sıhhi malzeme yardımında bulunmuştu.

Türkiye'ye gelince, o zamandan itibaren benim kaderim Türklerle başladı. Birinci Tugay Komutanı Tahsin Yazıcı bana o zaman "Kamil" ismini koydu. Ben gönüllü olarak katıldım. Hepinizin çok iyi bildiğiniz, Kunuri Savaşı dâhil olmak üzere, Kore'deki bütün etin muharebelere, Komha, Kimpo vesaire katıldım. Tabii bu savaşa katılmak zorundaydım; benim için, vatani Kore için, bir Koreli olarak katılmak zorunluluktuktu. Fakat neden bu Türklerle beraber ben harbe girdim, ben kendim de bilmiyorum. Benim ocukluk zamanımda Kore'de Türklerin yaşadığını biliyordum, babam söylüyordu, aileler söylüyordu, yani Kore Milleti ta tarihe bakacak olursak, 100. Asırdan önce, ondan sonra 6. Asra kadar Orta Asya'daki Göktürk Türk İmparatorluğu, ondan sonra da Uygur Türk İmparatorluğu var iken, o yanında eski Kore Devleti yanındaydı. Yani o zamanki Dang Chin gibi Çin devletleri buna karşı saldırı yapıyorlardı. O zaman bu Türk İmparatorluğu ve eski Kore arasında işbirliği yapıldığını tarihçiler söylüyorlar. Demek oluyor ki, bu 1950'nin Savaşı'ndan da önce Türk ve Korelilerin işbirliği başlamıştı.

Yani Türklerle kader birliğimiz var ve bunu açıkça ortaya çıkartan, bu 1950 savaşıdır.

O zamanki Türkiye Demokrat Hükümeti, Menderes Hükümeti zamanında Birleşmiş Milletlerin Güvenlik Konseyi kararı üzerine derhal bir tugay birliği göndermeye karar veriyor, Meclis de onaylıyor ve 5 bin 80 kişilik bir tugay oluşturuluyor. Bu tugay, sanırsam buradaki benim gazi arkadaşlar gayet iyi bilir, Edirne'deki 241. Piyade Alayı. Doğru mu söylüyorum? Celal Dora Alay Komutanı dâhil olmak üzere oraya istihkâm taburu, bir topçu taburu ve bir sıhhiye bölüğü ve nakliye bölüğünü katarak bir tugay oluşturuyor ve Kore'ye gönderiyor. İskenderun Limanı'ndan iki seferli olarak Kore'ye geliyor. Birinci kafilé Türk Tugayı 17 Ekim 1950 yılında Pusan Limanı'na ayak basıyor. İkinci kafilé de iki gün sonra varıyor. Böylece Türk Mehmetçik, Atatürk'ün söylediği “Yurtta Sulh Cihanda Sulh” prensibiyle Kore'ye ayak basmış oldu.

Ben çok heyecanlıyım; çünkü o tarihten bu yana, yani 57 yıl geçiyor ve 57 yıl Türklerle beraber yaşıyorum ve daha da sonuna kadar yaşayacağım. Çünkü bu savaşta, Türk Milletinin ne olduğunu anladım. Kahramanlığın ötesinde insanlık açısından çok önemli bir olay anlatacağım. Savaş dediğiniz zaman, tabii düşman üzerinde savaş etmek askerlerin, Mehmetçiklerin bir hedefidir. Savaş olduğu zaman çocukların anası ölüyor, babası ölüyor, ailesi olmayan 3 yaşındaki, 5 yaşındaki anasız babasız çocuklar da geziyor. O zamanın Kore ekonomik durumu çok kötüydü, çok fakirdi. Ben okul zamanında günde “acaba üç tabak yemek yiyebilir miyim, pirinçli pilavlı bir yemek yiyebilir miyim?” diyordum. Biz iki defa yemek de yiyemiyorduk, hatta aç da kalabiliyorduk, o kadar fakirdik. Türk Tugayı geldikten sonra bu iş değişiyor. Bu Türk tugayı, Kore'ye asker gönderen Birleşmiş Milletler üyesi 16 devletin hiçbirinde olmayan bu iyiliği Türk Mehmetçikler yapıyor. Bu çocukları topluyor, çadıra getiriyor, yemeğini veriyor, sıcak battaniyeler üzerinde yatırıyor, çadır kuruyor ve bakıyor. Bakınız, bu iyiliği ve insanlığı; bu kahramandan öte insanlık bakımından dünyaya örnek olarak göstermek lazımdır. Bu çocuklar şimdi 60-65 yaş civarında oluyor.

Burada bulunan Sayın Büyükelçi Kunalp zamanında beraber iş yapıyorum. Ben demin Sayın Yöneticinin takdim ettiği gibi, Kore Savaşı'ndan sonra da Türklerle ilişkilere devam ediyorum ve Kore Büyükelçiliği'nde şimdi gönüllü, fahri danışmanlık olarak işe hala daha devam ediyorum.

Bu savaş çıktıktan sonra, tabii 1953 yılında mütareke oluyor, savaş kesiliyor, fakat bu durum şimdiye kadar devam ediyor, yani bir sulh anlaşması değil, ateşkes anlaşmasıdır, ne zaman patlayacağı hiç belli olmaz. Savaş bittikten sonra benim Birinci Komutanım Tahsin Yazıcı Türkiye'ye dönüyor ve Demokrat Parti'den milletvekili oluyor ve o zamanki Refik Koraltan Meclis Başkanı'na beni anlatıyor. Başkan, "Kore'de savaşırken bize yardım eden şöyle şöyle, Kamil diye bir Koreli çocuk var. Türk Tugayı'nda beraber çalıştığımız için üniversiteye devam edemedi. Bunu Türkiye'ye ismen davet edelim ve okutalım." Derhal bir mektup geliyor Kore Millet Meclisi Başkanı'na ve beni çağırıyor, "ne dersiniz?" "Hemen gideceğim" dedim. O zaman Kore'den Türkiye'ye pervaneli uçakla 2,5 gün sürüyordu. Seul'den, Hong Kong'dan, Tahran'dan, Beyrut'tan Ankara'ya geliyorduk ve 2,5 gün sürüyordu. Gemi 25 gün sürüyordu ve ben uçak biletimi aldım, Türkiye'ye gideceğim. Ama yine Türk Mehmetçikler bırakmadı beni, "yok, sen gidemezsin, bizimle beraber gemiyle gideceksiniz" dedi. Ben uçak biletimi iade ettim, Türkiye'ye gemiyle geldim. Türkiye'ye 1956 yılında geldiğim zaman 6'ncı kafile vardı. Bu altı yıl Türk birliğiyle beraber, Türkiye'nin ve Türklerin ne olduğunu bildiğim için, ilk olarak Asya'dan Türk üniversitesinde okumaya karar verdim ve 1956 yılında Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne girdim. O zaman bizim talebeler, "evvela Mülkiye, sonra Türkiye" diyoruz. Onun için gururlu olarak ben bu rozeti taşıyorum.

Tahsin Yazıcı Paşa'dan sonra 2'nci tugay, Namık Arguç general, üçüncü Sırrı Acar, dördüncü Kemal Akkurt, beşinci Mete Yurdakul, altıncı Hilmi Giray Paşa, bütün isimleri benim computer içinde muhafaza ediyorum.

Kore Savaşı neticesinde ne oldu? Çok acı, feci bir tablosu var. Ortada bir milyon insan hayatını kaybediyor, sadece Güney Kore'de. Türk Tugayı, gerek Türkiye Milli Savunma Bakanlığı, gerekse Kore Milli

Savunma Bakanlığı tarafından bu Şey bakımından az çok farkları olabilir. 724 Şehit, bu Şehit içinde 37 subay, 25 astsubay, 662 er ve 2 bin 437 yaralı ve sakat. Yani aŐađı yukarı 3 bin zayıat var. Bu zayıatın çoğu Kunuri'de oldu. Çünkü Kunuri, Pyong Yang, Kuzey Kore'nin baŐkentine aŐađı yukarı 40-50 kilometre kuzeyinde. Türk Tugayı oraya gittiği zaman, Kasım 1950 yılı, Çin gönüllü askerler, güneye gelmeye başladı. Türk Tugayı, Kunuri bölgesine girer girmez, 5 bin, karşısında 20 bin Çin askeri bizi sağdan, soldan çevirmiş vaziyette, biz de içeriye giriyoruz ve 27 Kasım gecesi savaş başlıyor. Ben silah arkadaşlarımla beraber bir çadırdan bir çadıra giderken bize ateş etmeye başladılar. İŞte Kunuri harbi burada başlıyor, n dört gece. Çünkü bütün birlikler, yanındaki Kore 6. Kolordusu, solda Amerikan 27. Tümeni, bütün sarmış vaziyette. Eğer Türk Tugayı o çemberi bozmasaydı, bütün Amerikan birliği, Kore birliği, Türk Tugayı dâhil, mahvolurdu, kimse orada sağ kalmazdı. Fakat n dört gece zarfında bu çemberi biz aŐtık ve Mehmetçik arkadaşla beraber yürüye yürüye gece yarısı, o soğuk eksi 20 derecenin altında ve sağ soldan bize ateş ediyor, yukarıdan aŐađı bir Dodge cemse arabası geliyor. Acaba dedim, buna mı bineyim? Biz ikimiz el salladık, kamyon durdu. Yani bu Türk Topçu Tugayı, 25 milimetrelilik bir top vardı, içinde askerler Birleşmiş Milletler, Koreli, İngiliz, Türk, Amerika, ne varsa 40-50 kişi kadar doluydu. Biz artık bu çemberden çıktık zannettik. Hlbuki hâlâ çember içindeyiz. Biz yürüyoruz, Őoför, Türk Őoför. Bir vadiye geldik, sağdan soldan otomatik makineli tüfekler tarıyor bizi. Yani mermi bir beş altı insanı delip geçiyor. Bu kahraman Türk Mehmetçik Őoför sol kolundan yaralanıyor, kanlar içinde, tek kolla sürüyor ve çemberi açıyor. Yol, toprak yol, taŐ yol, sağdan soldan ateş ediliyor, biz de içindeyiz ve bir kilometre kadar dıŐarı çıktıktan sonra baktık ki, bu kamyonun içindeki manzara cehennem gibi, 40-50 kişi kanlar içinde. Baktım 40 kişi içinden 15 kişi sağ kaldık. Benim Mehmetçik arkadaş baktım, aradım bulamadım. Bağırdım, çağırdım, sesi yok. Baktım ki yanımda kanlar içinde yatıyor ve ben bunu omuzluyorum, düşman yerinde bırakmadım, taŐıdım güneye ve sıhhiye bölüğüne kadar ve ambulansa koydum, geri gönderdim. Böyle Şehitler Şimdi Pusan Mezarlığı'nda huzur içinde yatıyorlar. Ben gidiyorum oraya yılda bir kere ve eski günlerimi hatırlıyorum, diyorum bir daha böyle bir Şey olmasın.

Türkler, birebir kahraman ve insanlık üzerinde Kore'ye tanıttı. Bu sadece Kore değil, dünyaya tanıttı. Demin de söylediğim gibi, bütün dünyadakiler, Türk gibi hem kahraman olarak savaşıyor, hem de insanlık açısından böyle bir millet yoktur. Onun için, ben eminim ki bu asil Türk Milleti, istediği noktaya varacağına ben hiç şüphe etmiyorum ve eminle söylüyorum, olacaktır bu iş.

Harpten sonraki durumu biraz anlatmaya çalışayım: Buradaki Sayın Selim Kunalp, Büyükelçi Beyle ben iş yapıyorum ve Kore'ye yılda her yıl 20-30 gazi askerleri davet ediyoruz ve onların Pusan şehrine götürüyoruz ve harpten sonra Kore'nin nasıl çalıştığını, nasıl kalkındığını onlara gösteriyoruz. Bu gazi askerler, bakınız, sanki kendi ülkesi ve benim ülkem kalkınmış gibi seviniyor. İşte bu ayrı bir nokta. Sadece Türk askeri gelmedi ki Kore'ye, acaba diğer ülkedeki askerler gelip böyle mi düşünür? Sanmıyorum. Bu Türk Milleti ayrı bir konudur. Han Nehri'ndeki bir köprü yok oldu, şimdi 27 tane köprü yaptı. Soruyor bunlar bana, "kaç tane köprünüz var?" 27 tane var diyorum. "Kore'de 270 tane yapacaksınız" dedi, "bunu yapmaya hazırsınız, biz de sizinle beraberiz." Bakınız, harp bitti şimdi, yarım asırdan sonra hâlâ daha o günkü yaptığı o şeyi nasıl iyilik yaptığını ve kendi ülkesi kalkınmış gibi seviniyor. Bu başka bir asilliği Türk Milletinin.

Bir gün gelen gazi askerlerle beraber mezarlığı geziyorum ve iki-dört gazi asker, göz ucuyla arıyor. "Neyi arıyorsunuz?" diye sordum. "Ama benim amcam, babamın mezarı, bulamadım" dedi. Buranın listesi var ve listeyi getiriyorum, bakıyoruz ki mezarında isim yok. Diyor ki ben vesikayla geldim ve gösteriyor; diyor ki, bütün gazeteler bunu yazdı. "İşte o zamanki Türk gazetesi şehit olduğunu yazıyor, Türkiye'de de şehit olduğunu kanıtlıyor, ama benim babamın, dedemin mezarı yok." İşte 724 şehidin mezarı, 462 tane var, demek ki 262 eksiktir, kayıptır. Yani bu 262 kayıp nedir? Çoğu Kunuri'de şehit olmuştur. Yani Kunuri'de şehit olanlardan 262'si kayıptır. İşte bunların aileleri geldiği zaman bulamıyor ve Sayın Kunalp Beyle bu işi nasıl hallederim? Kore'den gönüllü bir "Foundation Group" para mı toplayıp abide mi dikeyim veyahut büyük bir firmadan bir yardım mı yapmasını mı isteyeyim? Kunalp Bey, "hayır" dedi. 24 Kasım galiba, Birleşmiş Milletler Günü, orada bütün Kore'ye katılan büyükelçi beyler Pusan'da toplantı yapıyorlar, "bu mezarlığa nasıl bakacağız, şunu yapacağız,

bunu yapacağız.” Bunu yaparken bu konu ortaya çıktı. İşte durum böyle ortaya çıktı, bunu ne yapacağız? Oradaki Kore temsilcileri, Kore hükümetine bunu resmen bildiriyor, Kore hükümeti kabul ediyor ve çalışmaya başladık. Nasıl başlıyoruz? Şimdi bu 262 ismi bulacağız, kolay iş değil. Başladık, Kore Milli Savunma Bakanlığı, Türkiye Milli Savunma Bakanlığı, Genelkurmay Başkanlığı, Sayın Büyükelçi Beyle beraber bir sene çalıştık. Merkeze döndü, bir sene daha çalıştık ve geçen sene bu işi bitirdik. Şimdi 462 mezardan 533 ismi bulduk ve toplam 1005 kişilik bir abide yaptırdık ve bütün şehit isimleri, birinci kafilden itibaren yazılmıştır. Güzel bir manzara, orman, ağaçlar içinde, Türk Bayraklı...

Geçen sene Kore Dışişleri Bakanı Ban Ki Moon Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri oldu. Oraya gitmeden önce ilk bu mezarlığa gitti, Türk Şehitliğini ziyaret etti ve vazifeye gitti. Yani böylece şimdi kim giderse gitsin bu Kore gazileri, şehit mezarlığında başka isim bulabilir. Artık o abide önünde dua ediyorlar, çiçek de koyuyorlar, Türkiye'den toprak da koyuyorlar, her şeyi yapıyorlar. Bunu da işbirliğiyle biz halletmiş olduk. Kore'ye gelen bu tugay, 5 bin 80 kişi dedim. Her yıl bu rotasyon şeklinde değişiyor. Birinci tugay geliyor, ikinci geri, bu harpten sonra 1960 yılına kadar 10 yıl devam etti. 10 yıl her yıl 5 bin kişi geldi. O zaman 50 bin kişi Kore'ye gelmiş oluyor. 50 bin kişiden 100 kişi aile, tanıdık, akraba varsa, 500 bin Türk, Kore toprağına gidip gelmiş sayılır. Yani Mehmetçik Türk 500 bin kişi Kore'de hazı demektir, var demektir. 1960'tan sonra, 1961'de tugay geri çekildi ve 66 Haziran ayında bölük birliği kaldı. 1966 yılında bölük çekildi ve bir manga kaldı. 66 Haziranında manga kaldı, tek bir irtibat subayı kaldı. 71'de bu irtibat subayı da çekildi ve 1978 yılında tamamen çekilmiş oldu. Şimdi Kore'de ataşe bu temsilin vazifesini görüyor, Büyükelçi Beyle beraber. Bu şekilde Kore'ye gelen Türk Mehmetçik, Kore toprağından çekilmiş oldu.

Harpten sonra şimdi yapacağımız iş nedir? Kore, harpten sonra artık yarım asır geçince, bu genç nesiller, o zamanki Kore Savaşını bilenler yavaş yavaş yok oluyor ve bu genç nesiller Kore Savaşının ne olduğunu unutuyor ve bilmiyor. Bu genç nesillere, üniversite talebelerine, gerek Kore, gerek Türkiye'de bunu anlatmak gerekiyor, bu bizim vazifemizdir. Bunu unutturken, iki tane olay çıkıyor Kore'de.

Bu olay, Kore ve Türkiye tekrar yakınlaşmaya bir sebep oluyor. Birinci olay 1999'da oluyor, ikinci olay ise 2002 yılında oluyor. 1999 olayı nedir? Türkiye'de büyük bir deprem faciası oluyor, çok sayıda Türk ölüyor ve Kore basını, televizyon, bütün basın da bunu anlatıyor. Bunu anlatırken, tabii Türk Tugayı'nın Kore Savaşı'nda ne yaptığını da ilave ediyor. Dolayısıyla gençler, "ha, Türkler, Kore Harbi'nde savaştı mı?" O şekilde anlamaya başladı. Yavaş yavaş böyle yayılınca, artık Türkiye'yi Kore'ye tanıtım vesilesi oldu. İkinci vesilesi ise 2002 yılında Dünya Kupası maçı oldu, Türkiye katıldı. Türk takımıyla Kore takımı aynı grup içinde yer alıyor. Bu da tesadüf mü, bilmiyoruz ki? Üçüncülük-dördüncülük maçında Kore, Türkiye ile karşı karşıya geliyor. Yani Türkiye, başka bir ülkeyle maç yaptığı zaman bütün Koreli seyirciler Türk bayrağı taşıdı, Türkiye'yi alkışladı. Ama Türkiye ile maç yapınca, bunu ne yapacağız, kimi alkışlayacağız? Karar alıyorlar, "biz ikimiz beraber yapalım." 65 bin kişilik stada giren bütün seyircilere, sağda Kore Bayrağı, solda Türk Bayrağı verildi. Ondan sonra maç başlarken kocaman bayrak asıyoruz, seyirci tarafından çıkartıyoruz. Türk milli maçı başladığı zaman, kocaman Türk Bayrağı çıkıyor. Dünya basınında "bu nedir, bu ne biçim maç?" Kore-Türkiye maçı başka bir olay oluyor. Dikkatle izliyor ve bütün dünya da birleşiyor, "Kore Savaş yaptığı zaman Kore Bayrağı ve maç yapıyor, tabii Kore kaybediyor, Türkiye dünya üçüncüsü oluyor, Kore dördüncü oluyor. Dördüncü olduğu halde, el ele stadi dolaşılıyor, iki bayrakla Korelilere selam ediyor. İşte Kore ve Türkiye'nin yaklaşımı, bu 2002 yılındaki bu olay da büyük bir olay oldu.

Şimdiki bu genç nesiller artık eskisi gibi değil, Türkiye'yi çok iyi biliyor ve dışarıya da çok seyahat ediyor ve turist çıkıyor. Geçen sene 100 bini aştı, Japonlar buraya 87 bin, biz Japonya'yı geçtik ve buraya gelmeye başladık. Bu da enteresan bir şeydir. Türkiye'ye gelip dönen Koreliler, herkes Türkiye üzerinden etkili olarak veriyor, hepsi Türkiye'yi methediyor. Gittiği zaman, "kardeş" diyoruz, "kardeş Türkiye, kardeş ülke." Bu yayıla yayıla, artık Kore'de Türk denildiği zaman, eskisi gibi değil, artık tanıyorlar. İşte bu tanıma ve ilişkilerini pekiştirmek için, devam ettirmek için gençlere sık sık buluşma, seminer gibi, sempozyum gibi ve harbi anlatma, Türklerin Kore'de ne yaptığını ve Kore'nin Türkiye'ye ne yaptığını, bunu anlatmak lazım ve bu şekilde devam edersek, bence hiçbir problem olmadan bu dostluk devam

edecektir ve büyük ve asil Türk Milleti var olsun ve çok yaşasın. Çok teşekkür ediyorum.

OTURUM BAŞKANI- Efendim, Sayın Paik Sang-Ki Kore Gazimiz, hem Kore savaşı konusunda, hem Türkiye-Kore ilişkileri konusunda yaşayan bir tarih olduğunu, daha doğrusu yaşayan bir abide olduğunu bizlere gösterdi. Kendisine şükranlarımızı sunuyoruz.

Şimdi Başkent Üniversitesi ATAMER Öğretim Üyesi Dr. İsmet Görgülü'den Kore Savaşı konusunda sunuşunu rica edeceğiz.

Yrd. Doç. Dr. İSMET GÖRGÜLÜ(Başkent Üniversitesi ATAMER Öğretim Üyesi)- Saygıyla selamlıyorum.

Ben, işimin zor olduğunu salona girince anladım; çünkü olayı yaşayanlarla karşı karşıya geleceğimi bilmiyordum. Burada Türk gazilerimiz var. Buradaki gazilerimiz, her devre Kore'de bir yıl kalmıştır, ancak her gazimizi karşılayan ve uğurlayan, Türk tugaylarında görev yapmış Koreli büyük bir gazi daha var, Sayın Paik. Sayın Paik'i ben burada görünce çok heyecanlandım; onun kitabını okuyarak sizin karşınıza çıktım. O'nun kitabından hazırladım, şimdi kitabından hazırlanarak bir sunum yapacağım, kitabın sahibi karşımda. Kendilerine izinleriyle Kore Savaşı'ndaki ismiyle hitap etmek istiyorum: Kâmil Bey demek istiyorum. Kâmil Bey çok farklı bir kişi, gerçekten çok farklı bir kişi. Onun kitabının tamamını okuyunca ben bu noktaya geldim, görünce de içim coştı. Anlatımları da gayet hoş. Kore Savaşı'nda Türk Ordusu üzerinde duracağım. Elbette bu zaman diliminde tamamı mümkün değil, bir iskelet sunacağım ve üzerinde durmak istediğim bazı noktalar var. Kore Savaşı aslında Türkiye için bir laboratuvar, günlerimiz için bir laboratuvar. Ülkesi, atlama tahtası veya köprü durumunda olan devletler ve milletler için Kore Savaşı bir laboratuvar. Bakınız, aynı millet, aynı dil, aynı kültür. Önce Kuzey diyorlar, Güney diyorlar. Komünist diyorlar, demokratik diyorlar. Sonra birini diğeri üzerine salıyorlar. Savaş üç yıl sürüyor. Savaşın sonucunda, 3 milyon 200 bin civarında insan kaybı. Sonuç, başladığı yerde bitiyor; 38'inci paralelde başlıyor ve üç yıl sonra aynı yerde bitiyor. Şimdi baktığımızda, Güney Kore toprağını kazandı. Peki, üç yıl önce zaten oradaydı, bu üç yıllık savaş neden yapıldı? Böyle

durumlarda bir gerçeği hep birlikte görelim. Burada duygusallığa yer yok. Bu tip savaşlarda kazanan, savaşanlar olmuyor, savaşanları savaştıranlar oluyor. Savaşın sonuna baktığımızda, Kuzey egemen bir güçte, Güney bir başka egemen güçte. Peki, üç yıl savaş niye? İşte o sonucu elde etmek için.

Şimdi günümüze baktığımızda, benzer olaylar hem Türkiye'nin üzerinde, hem de çevresinde ciddi şekilde yaşanıyor. Buyurun, işte Irak; “üç bölüme” diyor, Kongresi'nden karar çıkarıyor, sonra ikisini birbirine kırdırıyor. Üçüncüsü yedekte bekliyor. Acaba Irak'ta silahlar sustuğunda kim kazanmış olacak; Iraklı mı kazanmış olacak? Dolayısıyla bu konuya Türkiye, hem Kore Savaşı'na bakarak, hem de çevresine bakarak politika izlemeli. Bu, varlığımızın devamı için şarttır, aksi işte Kore Savaşı, işte Irak, işte Lübnan, işte Filistin, işte Afganistan, işte geçmişteki Yugoslavya. Bunlar önümüzde. Şimdi bu yönüyle Kore bizim için önemli. Daha da önemlisi, Kore Savaşı'na biz de katılıyoruz, üç yılda üç tugay kullanıyoruz, yani her yıl bir tugay. Bunun sonucunda da, kendimiz açısından ve kardeş ulus Korelilere yardım açısından çok şeyler elde ediyoruz.

Önce Kore Savaşı'nın bir genel iskeletini sunayım, sonra Türk'ün zaferleri üzerinde durup sonuca doğru geleyim.

Yansı 1'de görülen üç ok üzerinden Kore Savaşı'nı görelim; üç yıl, üç ok ve Kore Savaşı. Kuzey Kore 1950'de 38'inci paraleli aştı, saldırdı, Güney Kore'yi işgal etmeye başladı. Güney Kore'yi işgal etti, Güney Kore'nin en güneyinde “Pusan” denilen bölgeye kadar ilerledi. İş bitiyor. İşte bu saldırı üzerine, Birleşmiş Milletler devreye girdi, karar aldı, üye ülkelere davet yaptı. Türkiye, Amerika'dan sonra davete ilk “evet” diyen ikinci ülke oldu ve biz Kasım'da oraya kuvvetlerimizi gönderdik. Hem de Meclis kararı almadan... Bizdeki iç olay apayrı bir gelişme. Yansı 1'de görülen birinci okta Güney Kore bitti. İkinci ok, Amerika Japonya'dan kuvvet getirdi, Pusan bölgesinde Güney Kore'yle birleştiler ve birlikte Kuzey Kore'ye saldırı gerçekleştirdiler. Bu saldırı sonucunda, ikinci ok ile gösterildiği gibi Kuzey Kore'yi işgal ettiler. Çin hududuna yakın mesafeye kadar yaklaştıkları sırada, bizim Türk Tugayı da sahneye çıktı; 26 Kasım 1950'deyiz.

YANSI-1 KUZZEY KORE VE GÜNEY KORE SAVAŞI KROKİSİ

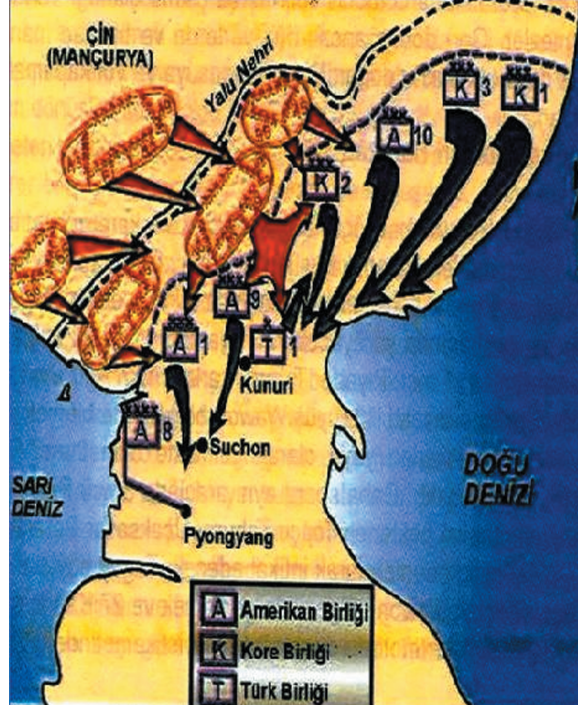
Kuzey Kore'nin toprağının bitmesine bir hamlelik iş kalmıştı. Ancak bu noktada büyük bir olay gelişti: Çin, 300 bin kişilik ordusuyla -dikkat buyurun, 300 bin, dehşet, yani sürü falan deriz ya, öyle bir olay- akın akın gelince, bu kez Amerika'nın ve Birleşmiş Milletlerin işi bitmeye başladı. İşte bu noktada, biraz önce Sayın Paik'in anlattığı Kunuri Savaşı ortaya çıktı ve Birleşmiş Milletler Kuvvetleri geriye doğru çekilmeye başladılar, Çin karşısında tutunamadılar. İlk tutunmayı, Kimpo Yarımadası ve Seul hattında denediler; ancak Çin yine cepheyi yardı, gene tutunamadılar. Bu durumda Birleşmiş Milletler kuvvetleri tekrar, birinci okta olduğu gibi, Pusan'a doğru çekilmeye başladılar. Öyle bir noktaya gelindi ki, "Çin'i yenmek mümkün değil, tahliye edelim" dendi ve Birleşmiş Milletler bu kararı verdi. Gemiler limana geldi, yüklemeler başladı; bizim tugaydan yükleme planı dahi istediler. Böyle bir durumda Türk Tugayı büyük bir zafer elde etti, üzerinde duracağım. Bu zaferle Birleşmiş Milletler, çekilme kararını geri aldı, gemiler tekrar boşaltıldı, "demek ki Çin yenilebilirmiş, Türkler yendi." Hem de bir tugay ile... Üç tane taburumuz vardı. Şimdi şekilde gözükmeyen bir dördüncü ok söz konusu oluyor. Dördüncü okla biz

Kuzeye doğru ilerledik, Mart 1951'de Birleşmiş Milletler ile 38'inci paralele kadar ulaştık. İşte Mart 1951'den 1953 Temmuz ayına kadar olaylar bu 38'inci paralelin çevresinde itiş kakışla geçti, gelgitlerle geçti. Şöyle baktığımızda, zaten Yansı-1'deki oklar burada bir gelgit gösteriyor, gelmiş gitmiş. Kore toprağı da gel- giti ile etkin bir coğrafya, gelgiti oldukça etkili.

Efendim, yine Kâmil Bey'in kitabından hareketle, Kâmil Bey diyor ki, "Türkler Kore'de 14 büyük zafer kazandılar, ama dört zafer var ki, Kore Savaşı'nın kaderini değiştirdi." İşte ben, izin verirseniz bu kader değiştiren zaferlerden birer ikişer cümle ile söz edeyim.

Birinci zafer Kunuri Muharebeleri'dir. Kunuri'nin ne olduğunu açıklayan bir örnek: Türk Tugayı tarafından hayatı kurtarılan Amerikan Ordusu'nun komutanı, Kunuri zaferinden sonra bizim tugaya madalya dağıtmak, teşekkür etmek için, şükran için gelir; stokunda ne kadar madalya varsa getirir ve bir konuşma yapar. Ancak Kâmil Bey getirdiği miktarı beğenmez; 25 tane madalya dağıtır. "Bu kadar insana 25 tane madalya mı?" der ve eleştirir. Haklıdır. Bakın, Amerikan ordu komutanı Kunuri zaferiyle ilgili ne diyor; "Eğer sizin düşmanı durdurmak için kahramanca çarpışmanız ve mukavemetiniz olmasaydı, ordum kuşatılarak çok zor durumlara düşecek, imha edilecekti." İmha edilecek olan iki tane kolordu, çok büyük kuvvet. Şu cümle önemli, "siz olmasaydınız ordum imha edilecekti" diyor. "Size teşekkürlerimi ve takdirlerimi sunuyorum." Tamamını okumuyorum, birkaç cümle aktaracağım. "Cephemizin merkez kesiminde düşmanın yaptığı büyük yarma hareketi, ordunun gerisini çok tehlikeli duruma düşürmüş bulunuyordu. Tugayınızın bu kesimdeki düşmana doğru hareketi, düşmanı kendi üzerine çekmeye mecbur etmiş ve yarma yerinden önce dört, sonra altı düşman tümeni Tugayınıza taarruza geçmiştir." İşte Türk Tugayı altı tümeni üzerine çekmeseydi, Amerikan Ordusu bitmişti. "28-29-30 Kasım günleri bu düşmanla kahramanca çarpıştınız, orduya çekilme fırsatı kazandırdınız. Bundan sonra ordunun çekilmesini himaye etmek gibi çok mühim bir görevi de hiçbir milletin birliğine nasip olmayacak derecede başarıyla sonuçlandırdınız." Dikkat ederseniz Türk tugayı hem kurtarıyor, hem de himaye ediyor, iki görevi birden yapıyor.

YANSI –2 KUNURİ MUHAREBELERİ

Efendim, Kunuri zaferi, beş muharebeyi içeriyor, o nedenle durumu genel olarak açıklamak için Yansı'deki kroki kullanıyorum. Beş muharebenin üçü –Amerika Ordu Komutanı'nın sözünü ettiği önce dört, sonra altı tümenin bize yönelik yaptığı hârekat- çembere alınma ve çemberi kırma, ikisi de tutulmuş boğazı yarma, delme. İşte Kunuri muharebeleri böyle bir muharebe. Kim yapıyor bunu? Benim üç tane taburum yapıyor. Kime karşı? Çin'in altı tümenine karşı. Bu dehşet bir şey, yani insanın havsalası almıyor. Çember olayları; Wawon'da bir, arkasından Sinnimni'de iki, Kaechon'da üç. Türk askeri buralarda kendisi tuzağa düşmüyor, oraları tutacağım derken -bu çekilme yolu Çin Ordusunun ilerleme yolu- Çinlilerin gerisine düşüyorlar, çembere alınıyorlar. Türk askeri süngü hücumuyla bu çemberleri yarıyor. İş bitmedi, devam ediyor: bu üç buçuk günlük olayda, Kunuri Boğazı'na geliniyor, orada Çinlilerin ateş güçleri var, askerleri var. Kunuri'yi yarmak yine Türk'ün süngüsüne kalıyor. Yanımızda Amerikan kuvvetleri de var, yaramıyorlar. Özellikle güneydeki Sunchon Boğazı'na, İngiliz ve Amerikalılar, birisi kuzeyden, diğeri güneyden; boğazı açmak için bizden önce çok zorlamışlar, çünkü kuvvetleri

çekilecek, ama açamamışlar. İş yine Türk süngüsüne kalıyor. Türk Tugayı geliyor, önceki; dört tane muharebeyi yaptıktan sonra bu boğazı da açıyor.

Boğazda bizim tugay savaşırken, hârekatı yöneten Birleşmiş Milletler Komutanlığı var, Amerikan Ordu Komutanlığı, karargâhları var. Her iki karargâh da Türk Tugayı'nın buraya, Sunchon Boğazı'na girdiğini anlayınca, gelişmeleri takip edince, bu son muharebede Türk Tugayı'nın üzerine çarpı çekiyorlar. Çarpı, yani "bitti, mümkün değil, tükendi, çıkamaz." Bunlar çarpıyı çektikten sonra, benim Tugay Komutanım Tahsin Yazıcı bir mesaj gönderiyor; "çemberi kırdım, ekmek ve cephane gönderin ve görev verin." Ondan sonra Türk Tugayı'ı, yine bu çekilen Amerikan Ordusunu himaye etmeyi sürdürüyor ve Birleşmiş Milletler kuvvetleri, Seul geride kalacak şekilde bir hatta kadar çekiliyor.

İşte Kore Savaşı'nın kaderini değiştiren birinci olay budur. Eğer Türk Tugayı burada diğer Birleşmiş Milletler kuvvetleri gibi savaşsaydı, gücü, yeteneği o durumda olsaydı, Amerikan Ordusu kendisini kurtaramayacak, dikkat edin, bitecekti. Amerikan Ordusu bitince, Birleşmiş Milletlerin Kore'de varlığı mümkün değildi. Başka bir güç, o 300 bin kişilik orduyu tutamazdı ve Kore Savaşı biterdi. Birinci kader değişikliği işte buradadır.

Biz, Kasım sonunda Kunuri zaferlerini kazandıktan sonra, 11 Aralık 1950'de Türkiye Büyük Millet Meclisi'nden ülke dışına asker gönderme kararı çıkıyor. Biz, 30 Kasım'da burada işleri bu şekilde sonuçlandırıyoruz, 11 Aralık'ta, yani 11 gün sonra Meclisimizden karar çıkıyor.

İkinci kader değiştirme olayı, Kumyang Jangni Zaferi'dir. Birleşmiş Milletler kuvvetleri Kunuri çekilmesinden sonra, Ocak 1951'de Seul hattına çekilmişti. Bizim tugay da Kimpo Yarımadası'nın savunmasında görevlendirildi. Çinli nefeslendi, tekrar vuracak, işi bitirecek. İlk planını şöyle yapıyor: "Kimpo Yarımadası'na çıkayım, -'onun güneyinde Inchon Limanı var, Amerikalılar da oradan çıkarma yaparak ilk harekatı başarıyla geliştirmişlerdi. Böylece Birleşmiş Milletler kuvvetlerinin gerisine düşeyim, kuşatayım." Bu planı hazırlıyor, işe başlayacak, karşısında, burasını tutan Türk Tugayı var. Türk Tugayı'nın tertibatını

anlıyor, öğreniyor, vazgeçiyor; orada Türk Tugayı var diye planını değiştiriyor ve tekrar cepheden yarmayı deniyor. Cepheden yarıyor, Birleşmiş Milletler tutunamıyor, bizim Tugayı da yarımada yalnız bırakıyorlar, tek başına kalıyor, etrafı Çinlilerle çevriliyor. Türk Tugayı, yine kendi imkânlarıyla kendisini kurtarıyor, çekiliyor, beceriyor bunu, arkasından da kaçan Birleşmiş Milletler kuvvetlerine yine koruma, himaye görevi yapıyor ve kuvvetler, ilkinde olduğu gibi Pusan'a doğru kaçıyor.

Bu arada komutanlık, kaçıışı ve gemilere binişi himaye etmek için bir Amerikan tümeniyle Türk Tugayı'na güya keşif taarruzu, normal ismi fedailik görevi veriyor; bir tümen, bir de bizim tugay. Bizim tugay, aldığı görevi dört dörtlük yerine getiriyor ve nefeslenen, son darbeyi vurmaya üzere hazırlanan Çin Ordusu'na tuttuğu mevzilerdeki, ilk mevzilerine saldırıyor. Amerikan tümeni ise iki kilometre geride kalıyor. Çinlilerin ilk mevzilerine bizim tugay giriyor, sağı solu Çinli oluyor, Amerikan Tümeni geride, ağırdan alıyor; ilerlemiyor. Bizim tugay, asıl muharebe hattına da saldırıyor, ama karşısında Çinlilerin bir tümeni var. Tugayımız, Çin tümeninin savunma hattını yarıyor ve yardıktan sonra geri planda Kumyang Jangni bölgesinde bir başarı elde ederek Çin savunma hattının içerisinde Kumyang Jang kasabasını alıyor. Çin mevziinde gedik açılınca, Amerikan Tümeni de bundan cesaret alıyor, o da saldırısını yoğunlaştırıyor. Birleşmiş Milletler bakıyor ki, Çin yenilebilecek, Türk yendi. İşte biraz önce ifade ettiğim şekilde, bunun üzerine bindikleri gemileri boşaltıyorlar ve genel karşı taarruz kararı veriyorlar. İşte o taarruzdur ki, ikinci kader değişikliği oluyor, Güney Kore kurtuluyor. Eğer bu Kumyang Jangni zaferi olmasaydı, Birleşmiş Milletler çoktan tahliye başlamıştı, gitmişti ve Kore de bitmişti, değil mi Kamil Bey?

Efendim, bu zafer Güney Kore'nin kurtuluşunu sağlar, inisiyatif tekrar Birleşmiş Milletlere geçer, tekrar genel taarruza geçilir, Kore kurtarılır. Savaşta her iki taraf da yoğun propaganda yaptı, normaldir, doğaldır. Bu Kumyang Jangni zaferi üzerine Amerikalılar şöyle propaganda bildirimleri, kartvizitleri hazırladılar: Bu propaganda da bir fotoğrafa yer veriliyor: Bir fotoğrafta, Kumyang Jangni'de Türkler tarafından öldürülen Çinlilerin cesetleri, çok miktarda ceset, dehşetengiz görüntüler. Karşısında süngüyle saldıran bir Türk askeri Mehmetçik var

ve altındaki ifade: “Türk askerinin karşısına çıkacak Çinlilerin sonu böyle olacaktır.” Yani Çinlileri Türk askeriyle korkutmaya başlıyorlar. Hatta bu korkutma öyle bir yaygın noktaya gelmiş ki, bazı uyanık Amerikan subayları, birliklerini Türk birliği gibi hücumla kaldırmaya başlamış. Muharebelerde Çinli Türk’ü tanıdı, Türk süngü hücumunda işe başlarken “Allah Allah” diye başlıyor, o coşkuyla, heyecanla karşısındakinin işini bitiriyor. Amerikalı, yaptığını bizim subaylara şöyle anlatıyor, “ben işin kolayını buldum, erlerime ezberlettim. Şimdi şunu bağır, onu bağırıyor. Şimdi şunu bağır, onu bağırıyor ve o şekilde biz hücumla kalkıyoruz.” “Peki, ne bağırıyor?” “Biz Türk’üz, biz Türk’üz, Allah Allah...” Amerikan kuvvetlerinin bir taburu bu şekilde saldırıyı kendisine yöntem olarak bulmuş ve komutanı “iş hallediyorum” diyor, “cepheyi yarıyorum” diyor. Kartpostalda da olduğu gibi Çinlileri bizimle korkutuyorlar.

Fotoğraf: Kore’de Türk askerleri

Efendim, diğer bir kader değiştirme olayı, üçüncü olay Kanlı Vegas Savaşı’dır. Mayıs 1953’te Kore’ye 3. Değiştirme Türk Tugayı geldi. Vegas, Amerikalıların bir mevzi koydukları kendi isimleri; Küçük Vegas, Büyük Vegas; Batı Berlin, Doğu Berlin falan diye isimler koymuşlar. Buraların hepsinde savaş oluyor, fakat Kanlı Vegas’ta çok

ilginç bir durum var. Savunan da 6'ncı Türk Bölüğü, bir bölük ve Depo Bölüğü'nün bir kısmı. Diğer tepelerde de, mevzilerde de bölüklerimiz var elbette. Bu Kanlı Vegas Savaşı 15 gün sürüyor. Büyük Vegas mevzisi 15 günde 9 kere el değiştiriyor; alınıyor, veriliyor. En son Türk'te kalıyor.

Kanlı Vegas saldırısının amacını Çin açısından ifade edelim: Ateşkes görüşmeleri başladı. Birleşmiş Milletler gücünün moral gücü Türk Tugayı. Eğer son bir darbeye Türk Tugayı üzerinde kendince bir başarı elde edebilirse, ateşkes masasına daha güçlü oturacak, bu nedenle saldırıyor ve tutunduğumuz yer de asıl muharebe hattı değil, ondan ileride yine yem şeklinde bir mevzi, ileri karakol mevzii, emniyet mevzii. Emniyet mevzileri belirli bir süre için tutulur, devamlı tutulmaz, yani iki gündür, üç gündür, ondan sonra çekilir. Buna rağmen Mehmetçik, 15 gün savunuyor. Vegas tepesinden ve mevzilerinden Çin'i süpürüyor, atıyor, püskürtüyor. Çin, son darbeyi yiyor ve ateşkes görüşme masasına o şekilde geliyor. Vegas Savaşı da Çin'i, zafer ümidini yitirdikten sonra masaya teslim oturtuyor. O nedenle kader değiştiren bir son olaydır. Bu Vegas Savaşı'nda zaferi kazananın 6. Bölük'ten sekiz er, yanındaki bölükten on er kalmıştır. Kunuri'den sonra en ağır zayıt verdiğimiz savaştır bu Vegas Savaşları.

Kore'de Türk askerinin yaşadıklarından, Cengiz Han'dan 700 yıl sonra Türk, tekrar Kore topraklarında bulunurken yaşadığı olaylardan bazı örnekler vereceğim: Konuşmacılar tarafından bir tanesi ifade edildi. Kore'nin kardeş bir ulus olduğunu yıllar sonra Kore Savaşları'yla anladık. Dikkat edin, dost ulus demiyorum, kardeş bir ulus olduğunu anladık. Dilinde Türkçe kelimeleri gördük, yerleşim yerlerinde Türkçe isimleri gördük. Seul'un kuzeyinde Tanju Kasabası var. Kimpo Yarımadası savunulurken Kunuri çekilmesinden sonra, gerillalar falan sızıyor, o bölgede savunan komutan, Kimpo kasabasının yetkilileri, bucak müdürü, emniyet müdürü ve diğerleriyle bir önlem almak amacıyla görüşmek için gittiğinde, kasabanın ismini biliyor, ona göre de hazırlık yapıyor. Yanına Tanju isimli bir er alıyor, resmi görüşmeleri yapıyor, sonrasında diyor ki, "sizin kasabanın ismi Tanju, Türk ismi, Tanju Türkçe bir isim." "Tanju, oğlum buraya gel" diyor. Mehmetçik koşarak geliyor, "emret komutanım." "Bakın, bu Tanju" diyor. Kasabalı, Koreli kardeşlerimiz şaşırıyorlar, hoşlarına da gidiyor, sıcaklık

daha da artıyor ve Tanju'yu bırakmak istemiyorlar, “en azından bir süre konuğumuz olsun” diyorlar. Komutan, “peki” diyor, “Tanju, Tanju'ya konuk olacak.” Bırakıp geliyor. Bu şekilde ortaklıklar var. Bu ortaklık, Kore'yle kaynaşmamızı, savaş bu ortak yanlarımızı anlamamızı sağlıyor.

Türk Ordusu, Kore'de Atatürk'ün Ordusu olduğunu göstermiştir. Biz, 1948'de Amerika ile askeri alanda tanışmaya, görüşmeye, işbirliğine başladık. Ancak savaş 1950'de başladı, henüz Amerikan ekolüne geçmediğimiz bir süreçte bu savaş yapıldı. Şunu demek istiyorum: Sadece Amerikalılar değil, bizim dışımızda 15 milletin askeri gitti oraya, herkesin gözü Türk askerinde, incelemeye geliyorlar, tanışmaya geliyorlar, görmeye geliyorlar. Amerikalıların tespiti şu: “Türkleri, bize okullarda okutulmayan, hiç tanık olmadığımız, bilmediğimiz bir savaş tekniği gösterdi.” İşte o nedenle diyorum, Atatürk'ün Ordusu olduğunu bir kez daha gösterdi.

Amerikalı'nın şaşkınlığını sağlayan olaylardan birkaçını aktarayım: Türk askeri, Kore'de hiçbir durumda emirsiz çekilmemiştir. Türk askeri, Kore'de düşmandan kaçmamıştır. Saldıran düşman, mevzisine yaklaşınca, süngü hücumu mesafesine girince, Mehmetçik, saldıran düşmana mevzisinden çıkarak saldırmıştır. İşte şaşkınlık yaratan bu; Atatürk'ün taktiği de buydu.

Şaşırtan bir başka nokta: Taarruz eden kuvvet, savunan kuvvete göre üç misli üstünlüğü tercih eder, bu aranır. Hayır, Türk Tugayı, kendisinden altı misli, kendisinden on misli, hatta bazı noktalarda 16 misli kuvvete taarruz etmiştir, şaşırtan bir nokta da budur. O nedenle Atatürk'ün Ordusu diyorum. Atatürk de Büyük Taarruz'da hiç 3'e 1 hesabına falan bakmadı, oran birebir dahi değildi. Ayrıca Türk askeri, düşmanına yaralılarını bırakmıyor, hatta şehitlerini bırakmıyor. Diğer ordularda bu yok. Süngü hücumlarıyla nam salıyor ve bir İngiliz gazetesine dedirtiyor ki, “Türkler, Kore'de süngünün konserve açma aleti olmadığını gösterdiler.” Bir başkasına da “Allah hiç kimseyi Türklere düşman etmesin” dedirtiyor.

Efendim, diğer ordularda tutsaklara başlangıçta hiçbir şey verilmemesi adettendir, özellikle aç susuz bırakılır. Bu kuralken bizimkiler besliyor,

ekmeğini paylaşıyor, suyunu paylaşıyor, tedavi ediyor ve sonuçta da tutsak ayrılırken ağlıyor. Türk ölüyor, öldürüyor, ama aynı zamanda kendi eliyle besliyor, yaşatıyor. Amerikalıyı şaşıratan noktalar bunlar. Bir Amerikan albayı, biraz önce ifade ettiğim şekilde Türk kimliğini kullanarak, “biz Türk’üz” diyerek görevini yerine getirmeye çalışıyor, Efendim, bir Türk subayı, süngü hücumunda emir verirken, “kimse benden geri kalmasın” emriyle işe başlıyor, önde kendisi. Amerikan subayını bu da şaşırtıyor. Biraz önce Sayın Rektörüm ifade ettiler, dünyanın hiçbir ordusunda hiçbir subay, kendi topçu atışlarını kendi bulunduğu yere tanzim etmemiştir, etmez de. Üsteğmen Mehmet Gönenç hariç ve bugün Bandırma’da Mehmet Gönenç adına bir lise vardır. Bir Anzaklı şöyle diyor: “Çanakkale’de neden mağlup olduğumuzu Kore’de daha iyi anlamış olduk.”

YANSI-3 KORE SAVAŞINDA İNSAN KAYIPLARI

Savaşta İnsan Kayıpları	
K. Kore + Çin	1.5 milyon
G. Kore	1.2 milyon
BM	0.5 milyon
Toplam	3.2 milyon

Kore Savaşı’nda, kayıplarımız ifade edildi, 3 bin 623 kaybımız olmuştur. Bunun 721’i şehit, 234’ü esirdir. Esirler de ayrı bir konudur. Genel kayıplara baktığımızda: Kore Savaşları, Kuzey Kore ve Çin, 1,5 milyon insan; Güney Kore 1.2 milyon insan, Birleşmiş Milletler yarım milyon olmak üzere toplam 3.2 milyon insanın hayatına mal olmuştur (Yansı-3).

Bu savaş, bu maliyet, Türk Ulusuna kendisini 28 yıl sonra tekrar test etme olanağı sağlamıştır. Uzun süre güreşmeyen, güreş tutmayan pehlivan gibi. Gücünü, kudretini tekrar burada görmüştür. Bu

kendisini anlaması, uzun süre bunun onuru, bunun sağladığı psikolojik etkiyle Türk Ulusu, önemli mesafeler kat etmiştir ve düşmanlarına da Türk'e saldıramayacağı konusunda mesaj verdiği için, yine uzun süre barış, huzur içerisinde yaşamıştır; gücünü test ettirdiği için. Kardeş bir ulusla, Korelilerle dostluk bağı kurulmasını sağlamıştır, bundan son derece mutluyuz.

Kore Savaşı ayrıca bir şey getirdi: Türk Ordusu'nun başarılarının sırrı, sırrının sosyal altyapısı -bu çok önemli- Çin'de, Amerika Birleşik Devletleri'nde inceleme konusu yapılmıştır, mercek altına alınmıştır. Sonucunda Amerika Birleşik Devletleri'nin sır olarak bulduğu kalemlere, maddelere, unsurlara yönelik üzerimize politikalar uygulanmaya başlanmıştır. Bugün bu politikalara muhatabız. Bakın, sonrasında Türkiye'ye barış gönüllüleri geldi. Türkiye savaşta mıydı, neyin barışını sağladılar?

Efendim, biz yaştakiler bilirler, bazıları da tanık olmuştur; bunlar bir yere iki kişi falan gelir, birisi coğrafi etüt yapar, birisi sosyal etüt yapar. Bunların çalışma sonuçları ile ilgili bir kaynak görmüştüm, üç sonuca erişiyorlar. Türk'ün sırrını araştırıyorlar. Kore'de gördüler; hem kendi toplumlarının çürüklüğünü, zafiyetini giderecekler, hem de varsa bir niyetleri, ona yönelik iş yapacaklar. Şimdi bizim üzerinde durmamız gereken, varsa, niyetleri konusu. Barış gönüllülerinin etütleriyle ulaştıkları sonuç: Türk Ulusunun gücünün sırrı, Kore'de gördükleri güçlerinin sırrı; Atatürk 38'de öldü, ama Türk insanının gönlünde, dimağında Atatürk ölmedi, birinci buldukları sonuç bu. Atatürk'ün kurduğu sistem, bunların bu dinamizmini sağlıyor, Kemalizm, Atatürkçülük, birinci buldukları. İkincisi, aile yapısı; ailedeki itaat, hiyerarşi, yardımlaşma, dayanışma yapısı. Aile yapısındaki sağlamlık; öyle eften püften sebeplerle karı kocanın kopmaması, çocukların kopmaması, devamlı dayanışma içerisinde olması. Üçüncü buldukları sır ise, geleneksel ve dinsel kaynaklı Türk Ulusu'nun ortak terbiyesi. Komşusu açken kendisinin tok yatmaması, muhtaçlara elinde varsa vermezlik etmemesi, yardımlaşma, dayanışma. Sadece aile boyutunda değil, sokak boyutunda, köy boyutunda, apartman boyutunda, şehir boyutunda ve Türkiye boyutunda. Bu üç şeyi buluyorlar.

Şimdi bir an hep beraber düşünelim; acaba bu üç şey bugün o yıllardaki gibi sağlıklı, sağlam, dinamik, diri duruyor mu, yoksa büyük ölçüde erozyona mı uğratıldı? Yoksa bugün, üç şey ifade etmişim, tüm saldırılar bu hedeflere, bu değerlere mi? Bunu gördüğümüzde, olayı net anlarız ve bir niyetin de netliğini görürüz. Atatürk, Atatürkçülük yoğun saldırı altındadır. Benim aile yapım, televizyonlarım sayesinde, yoğun saldırı altında. Benim ahlaki yapım yine televizyonlar sağ olsun ve de şimdi eğitim sistemi de devreye girdi, yoğun saldırı altında. Sebep, Türk oradaki gücünü tekrar yakalayamasın. “Ola ki ben karşısına falan çıkarsam veya benim karşıma çıkarsa, Kore’deki gibi çıkmasın” diye.

Efendim, bir şeye önemle dikkat çekiyorum: Amerika Birleşik Devletleri, son yıllarda Kore’yi anarken, o yıllarda ilk kez bir yabancı orduya mümtaz birlik nişanı veren Amerika, benim Tugayıma iki kez –ayrı tugaylar tabii- liyakat nişanı veren Amerika, yakın yıllarda, bugün, Kore konusu açılınca, toplantısında, panelinde, anmasında, Türk isminden bahsetmiyor. Acaba “benim ordumu Türk Tugayı kurtardı” diyen komutanları öldükten sonra mı bunu demiyorlar? Bunu acaba başka bir gaye için mi demiyorlar? Acaba yine Türk Tugayını, Türk tugaylarını Kore’de, kendi toplumlarında yaşatmayı sürdürürlerse, kendi toplumlarında “bu ordunun ulusu, soykırım yapmaz, yapmamıştır” kanısının doğmasından çekindikleri için mi? Galiba onun için. Çünkü bu denli takdir ettikleri Türk askerini bugün silmiş durumdadır, bunun bir amacı olmalı. Acaba 1951 yılında Türk Tugayı’na, ilk kez yabancı bir orduya verilen mümtaz birlik nişanı veren ABD Kongresi’ne o yıllarda 24 Nisan Ermeni soykırım yalanı gelseydi, Kongre üyeleri o karar tasarısını önlerine getirenlere ne derdi? İşte hepimiz içimizden neler diyorsak; bugün de adamsa, insansa, milletse, ahde vefa içindeyse, dürüstse, bugünkü Kongre üyelerinin tavrı da benzer şekilde olmalıdır. Bunun tersi, yine bir gayenin olduğunu göstermektedir. Bu durum bize diyor ki, “uluslararası ilişkilerde vicdan ve hafıza yoktur, sadece çıkarlar vardır.”

Bakın, Birleşmiş Milletler 1950’de karar aldı, Kore’ye haklı, olumlu, müdahale etti. Aynı Birleşmiş Milletler devam ediyor, 2003’te Irak saldırıya uğradı, Irak işgale uğradı, nerede Birleşmiş Milletler? İşgalse işgal, saldırıysa saldırı.

İçimize yönelik de bir şey söyleyeceğim: 1950'de Koreli kardeşlerimiz için bu askeri yardımı yaptık, güzel. 1959'da Irak'ta yoğun, ciddi, ağır Türkmen katliamı yapıldı. İktidar aynı iktidar, dönem aynı dönem. O nedenle diyorum, olaylara sadece duygusal değil, akılcı yaklaşmak lazım.

Sözlerimin sonunda şehitlerimizi ve ölmüş olan gazilerimizi rahmetle, gazilerimizi saygı, şükranla anıyorum. Koreli kardeşlerimizi de sevgiyle kucaklıyor, muhabbetle, saygıyla selamlıyorum.

Teşekkür ederim efendim.

OTURUM BAŞKANI- Çok teşekkür ederiz, benim için çok faydalı oldu. İtiraf edeyim ki, ben Kore Savaşı'nda bir tek Kunuri Savaşı'nın dönüm noktasını teşkil ettiğini sanıyordum. Ancak bu sunumdan sonra dört tane hayati dönüm noktası olduğunu artık biliyorum.

Salonda Kore gazilerimiz var. Siyasi ilişkilere geçmeden önce, isterseniz bu aşamada Kore Savaşı'yla ilgili olarak onlara, o dönemden hatıralarından, kalan anılarından faydalanma imkanı verelim. Siz buyurunuz.

NAZIM DÜNDAR SAYLAN (Gazi Binbaşı, Emekli Müfettiş)- Hepinizi saygı ve sevgiyle selamlarım.

Sekiz senede yazdığım şu kitap, "Kore Harbinde Türklerle", ikinci baskı, Milli Eğitim Bakanlığı yayını. Tamamen Paik Sang-Ki'nin anıları, şimdi kendisi yanımda. Cephede beraber savaştığım, Kore'de savaştığım, çok kıymet verdiğim arkadaşımı seneler sonra tekrar görüyorum. Burada Büyükelçilikte Müsteşardı; Müsteşarlığını tebriğe gitmişim ve dedim ki, "tebrik ederim." Heyecanla savaşa ait şeyler anlatmaya başladı. Dedim ki, "Kâmil...", ona Kamil deriz, çünkü içimizden biridir, "...bu anılarını yazsana." Dedi, ben Türkçe öğrendim 1,5 senede, ama kalemim pek yok, yazamam belki, ama siz yazarsınız. Ben de o zaman Gaziler Dergisi'ni çıkarıyordum, yazı işleri müdürü olarak siz yazın dedi. İşte o gün beraber bu kitaba başladık. Beraber oturduk, onun anılarını birlikte ben kaleme aldım. Sekiz senede ben bunu bitirdim. Tabii o kadar, sekiz sene sürdüğünden haberi yok. İki

baskı yaptı. Üçüncü baskı yapılacaktı, fakat Milli Eğitim Bakanlığı bildiğiniz gibi, efendim şimdi basmıyor, yalnız okul kitapları basıyor. Yani şu kadar söyleyeyim: Bu kitap 26 eserden bir tanesidir. İnşallah yazdığım eserlerden önümüzdeki yıllarda dört tane kitabım daha yayınlanacak: Çanakkale’de Üç Yüzbaşı, Hamidiye Akdeniz’de, Mustafa Kemal’in Gizli Emri gibi eserlerim de hazır ve inceleniyor. Bugün çok duygulandım ve çok heyecanlı bir andayım. Yalnız, şunu söyleyeyim: Genelkurmayın emriyle ben Kore hakkında iki senedir askeri lise ve harp okullarında konferanslar veriyorum. Atatürk Kültür Merkezi vasıtasıyla da diğer konularda konferanslar veriyorum.

Ben 87 yaşındayım. Benim çok konuşacak şeylerim var, anılarım var, ama sizi işgal etmek istemiyorum, yalnız önemli bir noktadan bahsedeceğim: Bush diyor ki “Türklerle biz stratejik ortaklıktayız, ortağız.” İlave ediyor, “50 seneden beri Türklerle stratejik ortağız” diyor. Stratejik ortaklık, Sunçon Boğazı’ndan geçer. Biz Kunuri’de 76000 Amerikalıyı kurtardık. Eğer onlar bizi kurtarsaydı, gayet tabii biz onlara karşı bir yakınlık duyardık; bu normal bir şey, çünkü canla, ölümle, yaşama sonuçlanan bir konu bu. Biz Amerikalıları Sunçon Boğazı’nda, Kunuri’nin son harbidir, o zoru aşmak suretiyle o savaşı sonuçlandırmış olduk.

Efendim, hükümetimizin politikası şöyle: Ben kendi çapımda düşünüyorum, politik bir insan değilim. Ben kendisini kurtardığımız bir insanın bu sözlerini samimi karşılarım. Amerika, bunu samimi olarak söylemiştir ve bir Sunçon Boğazı’na dayanarak söylemiştir. Birleşmiş Milletler kuvvetlerini yalnız bir Sunçon’da kurtarmadık, bu kitapta da yazıyorum, benim konferansımın konusu şudur: “Kore Harbinin Dört Kez Seyrini ve Kaderini Değiştiren Tugay.”

Harp tarihine baktığımız zaman, küçük bir birliğin böyle büyük bir savaşın seyrini değiştirdiğini pek göremezsiniz. Biz askerlerimle Kore’de savaşın dört kez seyrini değiştirmiş kimseleriz ve biz, bahsedilmedi burada, 22 devlet çarpışıyordu, bunun 16’sı cephegedi. Hiçbir millet, bir okul açmamıştır Kore’de. Biz savaşırken, Tugayın keşif subayıydım ve ben 51’de yaralandım, Japonya’da tedavi gördüm, sonra tekrar cepheye döndüm. Hiçbir kimse kaçmamıştır. Biz, savaş alanında ayağımıza dolanan 8-10 yaşlarında o çocukları, o yavruları

topladık, anasız babasız yavruları ve onlara Suan'da, ki Suan, Seul'ün hemen güneyinde büyük bir şehirdir, bize orada iki tane büyük bina verdiler, tamir ettik. Bir tanesini Tugayın reviri yaptık, bir tanesini de Ankara İlkokulu yaptık. Orada okulu açtığımız zaman Kâmil'in bana söylediği bir şey vardır ve şunu söylemiştir: "Kore halkı şunu söylüyor: Türk askeri yalnız kahramanlığıyla savaşmıyor, faziletiyle de savaşıyor." O yavruları aldık, oraya koyduk; okulun bütün masraflarını tugay karşılıyordu ve bu tugay, 10 yıl sonra ayrıldığı zaman okul kapanıyor. Bunu haber aldığım zaman, Kâmil Müsteşardı. Açtım telefonu, dedim, "Kâmil, Ankara İlkokulunu kapatmışınız, bu nasıl iş?" Dedi ki, "haberim yok, inceleyeceğim" dedi ve hakikaten kapandığını öğrendi. 1950 yılında 5 kişilik bir subay heyetiyle biz, Türkiye'yi temsilen, Kore hükümetinin davetlisi olarak 50. yıl olarak 2000 yılında Kore'ye gittiğimiz zaman, Kore halkının bize karşı göstermiş olduğu yakınlık beni çok ilgilendirdi.

Evvela şunu söyleyeyim: Yine peşindeyiz bu işin, sekiz derneğin üyesiyim şu anda, bir dernek de Pasifik Ülkeleriyle Dayanışma, Yardımlaşma Derneği'dir, ben de oranın üyesiyim. O dernek, benim bu isteğimi kabul etti. Şimdi bütün şeyiyle bu Pasifik Ülkeleriyle Yardımlaşma Derneği İstanbul'da, şimdi böyle bir faaliyete geçmeye Yönetim Kurulu karar aldı. Orada, hiç olmazsa Suan'da Ankara İlkokulu olarak açılmasını istiyoruz, isteğimiz bu kadar masum bir istek.

Son olarak başladığım yere geleyim: Stratejik ortaklık konusu, bence yaşamış olduğum için biliyorum, Amerikalıların bu sözünü samimi olarak kabul ediyorum. Eğer hükümet bunu samimi olarak benimsemiş olsaydı, belki daha başka türlü bir yakınlık olabilir ve Amerikalılarla dostluğumuzu daha çok arttırmış ve bugünkü gibi bir uzaklaşma olmazdı diye düşünüyorum.

Beni dinlediğiniz için çok teşekkür ederim.

OTURUM BAŞKANI- Efendim, siyasi ilişkilerden devam ediyoruz. Selçuk Çolakoğlu; buyurun.

Yrd. Doç. Dr. SELÇUK ÇOLAKOĞLU (Adnan Menderes Üniversitesi)- Teşekkür ederim.

Tabii bu arada diğer konuşmacılar konuşurken benim aklıma tesadüfen bazı konular geldi. Adnan Menderes Üniversitesi'nde Nazilli İktisadi İdari Bilimler Fakültesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde yardımcı doçent olarak görev yapıyorum. Tabii, Kore Savaşı, Türk-Kore dostluğunun temelini oluşturan bir olaydır. Kore Savaşı'na Türk Askerinin gönderilmesi kararı Başbakan Adnan Menderes zamanında alındı. Adnan Menderes, biliyorsunuz Aydınlı. Dolayısıyla 1992 yılında, yanlış hatırlamıyorsam, Adnan Menderes Üniversitesi kuruldu ve Adnan Menderes Üniversitesi'nin kurulmasında, uzun yıllar Aydın Milletvekilliği yapmış İsmet Sezgin ve Nahit Menteşe beyler de buradalar. Ben de kendilerine bu anlamda teşekkür ediyorum.

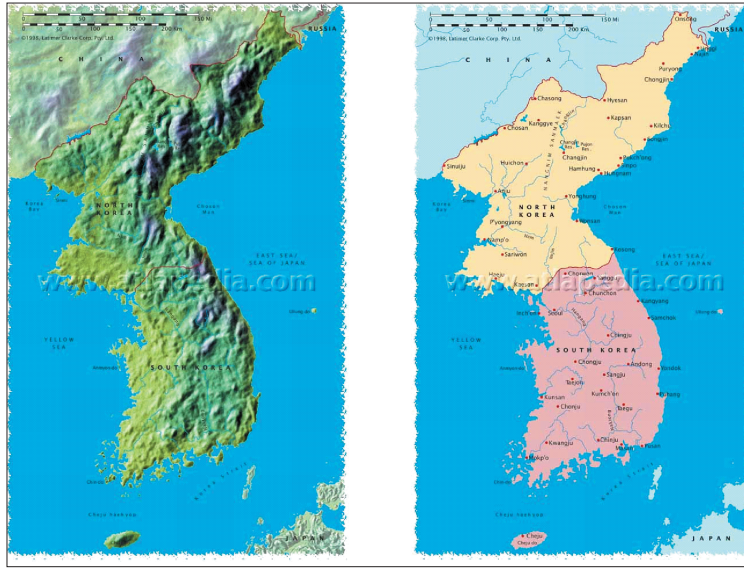
Kore Savaşıyla ilgili olarak işte ayrıntılı bilgiler verildi. Ben kabaca başlangıcından itibaren bugüne kadar gelmeye çalışacağım. Türkiye ve Kore arasında ilk temaslar, Osmanlı İmparatorluğu'nun son dönemlerinde sağlanmıştır. Bu dönemde, Kore'ye Osmanlı devleti tarafından görevli olarak Kore'ye giden Abdurreşid İbrahim Efendi Kore'ye yerleşmiş ve İslam dininin yayılması konusunda bazı faaliyetlerde bulunmuştur.

Bolşevik İhtilâli sonrası 1920'li yıllarda oluşan Rus baskısından kaçıp Kore'ye yerleşen Orta Asya Türkleri (Tatar Türkleri) de bulunmaktaydı. Bunlar da, o zaman Japonya'nın işgali altında olan Kore'ye yerleşiyorlar, 1945 yılına kadar Kore'de yaşıyorlar. Bunların orada oluşturduğu bir topluluk var. Ben arşiv resimlerinde bunların mezarlıklarını gördüm. Ama muhtemelen Kore Savaşı sırasında onlar da ortadan kayboldu. Tabii, İkinci Dünya Savaşı'nda Japonya'nın yenilmesiyle ve Kore'nin bölünmesiyle birlikte, Kore'deki bu Türk topluluğu Japonya'ya gitmiştir.

Kore Yarımadası 1910-1945 yılları arasında Japon işgali altında yaşamış, II. Dünya Savaşı'ndan sonra tam bağımsızlığına kavuşacağı sırada galip devletlerden olan Sovyetler Birliği ve ABD tarafından iki işgal bölgesine ayrılmıştır (Yansı-1). Savaşın hemen ardından Soğuk Savaş'ın patlak vermesiyle birlikte 1948 yılında Kore Yarımadası'nın kuzeyinde

Sovyetler Birliği yanlısı Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti (KDHC), gúneyinde ABD yanlısı Kore Cumhuriyeti (KC) kurulmuştur. Böylece Kore'nin 1945 yılında fiilen, 1948 yılında ise hukuken bölünmesiyle iki farklı Kore devleti oluşmuş; Kuzey'de sosyalist, Güney'de kapitalist iki rejim ortaya çıkmıştır.

YANSI-1 KORE YARIMADASI VE KORE'NİN İKİYE BÖLÜNMESİ

Bu süreçte Türkiye, Kuzeydoğu Asya gelişmelerine ilgisiz kalmıştır. Çünkü bu süreçte Türkiye, kendisinden çok uzak olan bu bölgeyle çok fazla ilgilenmemiş, kendisinin daha farklı öncelikleri olmuştur. Ancak daha sonra baktığımızda, özellikle Türkiye'ye yönelik Sovyet tehdidinin artmasından sonra Türkiye'nin NATO'ya giriş süreci başlamış, yani Türkiye'nin NATO'ya giriş arayışları başlamıştır. Çünkü bildiğiniz gibi, Sovyetler Birliği'nin Doğu Anadolu'dan toprak talepleri (Kars, Ardahan), Boğazlar'da üs talepleri var ve Truman Doktrini'ne kadar uzanan bu süreçte, Türkiye'nin ABD ile yakınlaşma ve NATO'ya girme politikası sürdürülmüştür.

Kore Savaşı'nın (1950-1953) git gel şeklinde aşamaları vardır. Benden önceki diğer konuşmacılar bunları net bir şekilde açıkladılar. Bu aşamaları: Şiddetli çatışmaların olduğu 1950 – 1951; Ateşkes görüşmeleri'nin sürdürüldüğu 1951 – 1953 ve Ateşkes hattının belirlenmesi (1953 -) şeklinde ayırabiliriz (Yansı-2).

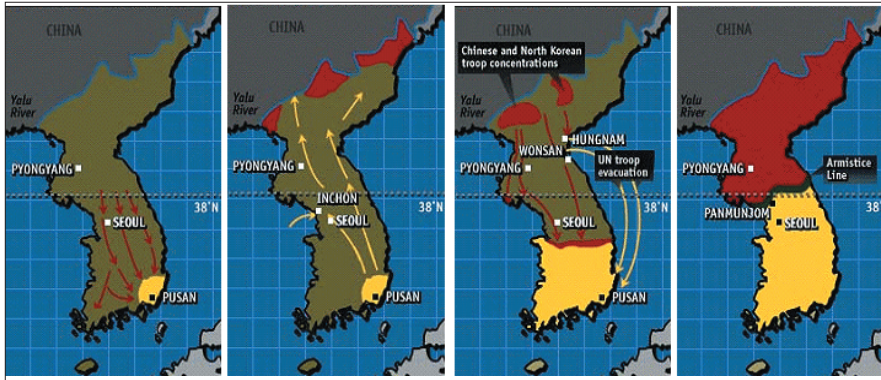
NATO'ya girmek için destek arayışında olan Türkiye 1950 yılında Kore'ye 4 bin 500 kişilik bir kuvvet, bir tugay göndermiştir. Kore Savaşı sırasında Türk Tugayı yaklaşık 1.000 kayıp (şehit) ve 2.000 yaralı gazi vermiştir. Burada, benim verdiğim rakamlar yuvarlak rakamlardır, diğer uzmanlar daha ayrıntılı rakamlar vermiştir. Kore'deki Türk Tugayı 1953'te imzalanan Panmunjom Mütarekesi'ne kadar sürekli takviye edilmiştir. 1960 yılında ise Kore'deki Türk birliğinin sayısı 200'e düşürülmüş, 1965'te yalnızca sembolik bir bölük bırakılmış ve 1971'de de Kore'deki bütün Türk askerleri çekilmiştir.

Kore'de 1953 yılına kadar aktif bir savaş vardı. Savaştan sonra da görüleceği gibi 1971 yılına kadar bir şekilde azalarak da olsa Türkiye'nin Kore'de devam eden bir askeri temsili vardı. Bunun nedeni, özellikle Güney Kore hükümeti'nin, yani Kore Cumhuriyeti hükümetinin, Amerikalılar dışında, Amerikan üsleri dışında Birleşmiş Milletler Kuvvetleri'nden askerlerin de kalmasına önem vermiş olmasıdır. Sonuçta Türk askeri de Birleşmiş Milletler kuvveti idi. Dolayısıyla bir 100 kişi kalsa hatta 10 kişi de kalsa bu Türk askeri varlığı, Güney Kore hükümeti açısından önemli idi. İşte bu tür ricaların da etkisiyle 1970'li yıllara kadar, sayıları azalarak da olsa, Kore'de Türk Birliği kalmaya devam etmiştir.

YANSI-2 KORE SAVAŞI AŞAMALARI (1950-1953)

Kore Savaşı (1950-1953)

- Şiddetli Çatışmalar 1950-1951
- Ateskes görüşmeleri 1951-1953
- Ateskes hattının belirlenmesi (1953 -)

Yansı-3'te sol tarafta Kore Savaşı sırasında Türk askeri ile Kore askerinin birlikteliğini gösteren, Korelilerin yapmış olduğu bir afiş görülmektedir. Aynı yansımanın sağ tarafında ise Pusan'daki Birleşmiş Milletler Şehitliği'nde Türk şehitliği kısmını gösteren benim çektiğim bir fotoğraf görülmektedir.

YANSI-3 KORE'DE TÜRK ASKERİ VE TÜRK ŞEHİTLİĞİ

Türkiye ve Kore Savaşı

Türkiye-Kore ilişkilerini diplomatik olarak incelediğimizde bu ilişkileri:

1. 1950-1960 arası diplomatik ilişkilerin kurulması,
2. 1961-1970 arası dostluk ilişkilerinin pekiştirilmesi,
3. 1971-1980 arası ilişkileri çeşitlendirme dönemi,
4. 1980-2000 ekonomik işbirliğinin canlandırılma dönemi,
5. 2000 sonrası siyasi ve ekonomik ilişkilerin yoğunlaşması dönemi;
olmak üzere beş döneme ayırabiliriz.

Gerçekte diplomatik ilişkiler 1957 yılında kurulmuştur. Ancak, Kore Savaşı sıcak ve canlı olduğu için, aslında biz ilişkileri hep Kore Savaşı'yla başlatıyoruz; gerçekte ilişkilerin fiili olarak başlaması da bu tarihte, yani 1950 tarihinde başlıyor, o açıdan doğru. Fakat diplomatik ilişkiler 1957 yılında kuruluyor. Burada baktığımızda, 1950-60 arası dönem, yani yaklaşık 10 yıllık dönem ilişkilerin kurulması; 1961-1970

arası dönem, siyasi ilişkilerin, diplomatik ve siyasi ilişkilerin pekiştirilmesi; 1971-1980 arası dönem, biraz çeşitlendirme var, yani ikili siyasi ilişkilerin yanında birtakım ticari ilişkiler de gelişiyor.

Tabii, bu arada Kore ekonomisinin de hızla geliştiğini unutmamak lazım. Yani, özellikle 1960'lı yıllarda General Pak Çumi liderliğinde, gerçi demokrasi yok, o anlamıyla Kore açısından bir eksi, ama ekonomik kalkınma anlamında ciddi bir mucizevî başarı gerçekleştiriliyor. Buna "Han Nehri Mucizesi" deniliyor. Dolayısıyla 1960-1980 arası dönemde müthiş bir kalkınma hamlesi var. Dolayısıyla bu sıçrama ile 1950'li yıllarda belki Türkiye'nin çok gerisinde olan Güney Kore ekonomisi ve Güney Kore bir bütün olarak 1980'lere geldiğinde, 1980'lerin başında kişi başına düşen milli gelirden Türkiye'yi geçiyor. Özellikle benim iki yıl görev yaptığım Seul'deki Hankuk Üniversitesi'nde Türkoloji Bölümü kurucularından Prof. Pak vardı, o da yine Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi mezunu. 1950'lerin sonunda, 1960'larda geldiğinde, Ankara'yı Paris'e benzetmişti, yani o yönüyle bakıldığında, yani Koreli açısından Türkiye'nin algılanışı bu idi. Ama 1980'li yıllarda, 1960-1980 arasındaki müthiş ekonomik performansıyla birlikte Türkiye'yi gelir açısından geçiyor.

1980-2000 yılları arasında, siyasi ilişkiler nispeten olağan seyrinde ve düşük yoğunluklu bir şekilde de devam etmesine rağmen, ekonomik ilişkilerde büyük bir gelişme görüyoruz. 2000'li yıllara geldiğimizde, ilişkilerin daha da yoğunlaştığını göreceğiz. Ben daha sonra birtakım rakamlar da vereceğim. Tabii, ilişkilerin yoğunluğunu ölçme açısından, uluslararası ilişkilerde başvurulan yöntemlerden birisi de üst düzey karşılıklı ziyaretlerin sayısıdır. Burada tabii üst düzey ziyaret derken, genelde cumhurbaşkanı, başbakan ve dışişleri bakanı düzeyinde alınıyor. Dolayısıyla baktığımızda, aslında yoğun duygusal ilişkilere rağmen, Türkiye-Güney Kore ilişkilerinde üst düzey ziyaretlerin çok yoğun olmadığını görüyoruz, yani bu anlamda her iki taraf açısından bir ihmalkârlık var. Bunu, burada açıkça ifade etmek lazım.

Türkiye açısından bakıldığında, 1958 yılında Başbakan Adnan Menderes, 1976 yılında Dışişleri Bakanı İhsan Sabri Çağlayangil, 1979 yılında Dışişleri Bakanı Ahmet Gündüz Ökçün, 1982 yılında

Cumhurbaşkanı Kenan Evren, 1986 yılında Başbakan Turgut Özal, 1991 yılında Başbakan Yıldırım Akbulut ve arada tabii büyük yine bir boşluk var, en son Şubat 2004'te Başbakan Recep Tayyip Erdoğan Güney Kore'yi ziyaret ediyor.

Kore tarafından baktığımızda Türkiye'ye yapılan üst düzey ziyaretlerde Kore daha geç başlamış. 1976 yılında Başbakan Choi Kyu-hah, 1990 yılında Başbakan Kang Young-hoo, 1995 yılında Planlama Bakan Yardımcısı Ban Ki-Moon, şu an Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri, 1996 yılında Başbakan Lee Soo-sung, 1999 yılında Dışişleri Bakanı Hong Soon-sung, 2004 yılında Dışişleri Bakanı Ban Ki-moon, tekrar Dışişleri Bakanı olmuş ve nihayet 2005 yılında Cumhurbaşkanı Roh Moo-hyun geldi. Şimdi bu cumhurbaşkanı düzeyinde Türkiye'ye yapılan ilk ziyaret.

Kore'deki cumhurbaşkanı konumuyla Türkiye'deki cumhurbaşkanının konumu farklıdır. Kore'de, Amerikan tarzına benzer başkanlık sistemi var. Kore'deki Başbakan aslında bir nevi kıdemli bakan gibidir. Başbakan var, Fransa'daki gibi, ama yetkileri çok daha az. Dolayısıyla bu anlamda, yürütmenin en üst temsilcisi olan Güney Kore Cumhurbaşkanı 2005 yılına kadar Türkiye'ye hiç gelmemiş. Bu açıdan, Roh Moo-hyun'un 2005 yılında gerçekleştirdiği ziyaret ikili ilişkiler açısından son derece önemli.

Tabii bu Kore Savaşı, Türkiye ve Kore toplumları arasında duygusal kardeşlik bağlarının kurulmasında son derece önemli. İşte benden önceki konuşmacılar bunu gayet net bir şekilde ortaya koydular. Fakat bu duygusallığın aslında havada kalmadığının göstergesi olan iki önemli olay var, Bay Paik bunlardan kısaca bahsetti, ben yine üzerinde duracağım. Bunlardan birisi, 1999 Marmara depremi. 1999 Marmara depremi Türkiye'yi tabii derinden sarstı, dünya kamuoyunda da yakından yer aldı. Ama özellikle 1999 yılında, ben o zaman Seul'de görev yapıyordum, Kore halkının, Kore kamuoyunun Türkiye depremine karşı gösterdiği duyarlılığı yakından izleme fırsatım oldu. Kore halkı depremzedelere yardım için seferber oldu. Pek çok basın-yayın organı ve sivil toplum kuruluşu Türkiye'ye yardım için kampanyalar düzenledi. Buna bir örnek: Seul'deki bir hipermarketle anlaşarak büyük bir organizasyon yapıldı. Marketin bir günlük

satışlarından elde edilen kârın tamamı Türkiye'ye gönderilecekti. O gün fiyatlar yükseltildi ve halka alışveriş yapmaları için duyurular yapıldı. Bazı ünlü sanatçılar, siyasetçiler, şarkıcı ve sporcular, teşvik için mağazaya davet edildi. Böylece birçok insanın alışveriş yapması sağlanarak, bir gün içinde 2 milyon ABD Doları tutarında rekor düzeyde bir satış gerçekleştirildi.

O gün işte ben de oraya gitmişim, bizim Türkiye'nin Seul Büyükelçiliği, yine Koreliler ve Türkler tarafından kurulan Kore-Türk Dostluk Derneği ve Seul'deki İstanbul Kültür Merkezi'nin organize ettiği bu faaliyette, gerçekten halkın katılımı çok müthişti, çok büyük bir katılım vardı. Koreli ünlü sanatçılar, yazarlar eserlerini burada imza karşılığı sattılar ve bu gelirlerin tamamı Türkiye'deki depremzedeler için ayrıldı. Yine Kore basını çok geniş yer ayırdı, özellikle bazı gazeteler ve televizyonlar haftalarca Türkiye'ye yardım kampanyaları düzenlediler. Birinci sayfadan manşetten ve ilerleyen günlerde de, birinci sayfadan sürekli Türkiye'ye yardım kampanyası hatırlatıldı ve Kore toplumunun, özellikle desteğiyle, sivil toplum kuruluşlarının desteğiyle Güney Kore, Marmara depremi dolayısıyla Türkiye'ye en çok yardım eden, mağdurlara en çok yardım eden ülkeler arasında yer aldı. Yine Bay Paik'in belirttiği gibi bu, Kore toplumunda aynı zamanda Kore Savaşı'nın hatırlanmasına da yol açtı, yani "Türkler bizim zor zamanımızda geldi, bize yardım ettiler. Dolayısıyla biz de Türklerin bu kara gününde yardım etmeliyiz" anlayışı yayıldı ve bu, Türk-Kore dostluğunun pekişmesi açısından son derece önemli. Yani bizim açımızdan deprem son derece olumsuz bir şey, ama Türk-Kore dostluğunun pekişmesi açısından olumlu bir katkı sağladı.

Diğer bir olgu, 2002 Dünya Kupası'nda Kore'de oynan üçüncülük maçı ve burada sergilenen dostluk tablosu (Yansı-4). Bu, yine tabii Türkiye-Kore dostluğuna atıf yaptı, ama bunun ötesinde de Türkiye'ye olan ilgiyi olağanüstü bir şekilde arttırdı, özellikle de gençler arasında. Dolayısıyla bir Türkiye'ye gidip görme, "Türkiye nasılmış, Türk insanı nasılmış?" şeklinde bir merak uyandırdı ve o günden sonra giderek artan bir şekilde, Güney Korelilerin en büyük turistik merakı olan, yani turistik olarak çok merak duydukları ülke Türkiye haline geldi ve bu, giderek artarak devam ediyor.

Biraz önce değindiğim karşılıklı üst düzey ziyaretler de bugünü etkilediği için ve halen iki lider de görevde olduğu için bu ziyaretlerin anlamı üzerinde kısaca duracağım. Bunlardan birisi, Türkiye tarafından Kore'ye gerçekleştirilen üst düzey ziyaret, 2004 yılındaki Başbakan Erdoğan'ın Kore ziyareti. Başbakan Erdoğan'ın Kore ziyareti sırasındaki esas gündem maddesi, Koreli şirketlerin Türkiye'de yatırım yapması için zemin hazırlamaktı. Bu ziyaretin önemli bir kısmı Koreli büyük şirketlerle yapılacak görüşmelere ayrıldı. Özellikle Güney Kore'nin üst düzey büyük şirketleriyle; Hundai, LG, Samsung gibi üst düzey şirket yöneticileriyle birebir görüşmeler yaptı. Burada, Başbakan Erdoğan, özellikle Türkiye'yle Kore arasındaki ticaret hacminin geliştirilmesi ve Türkiye aleyhine olan dengesizliğin giderilmesi noktasında durdu. Başbakan Erdoğan'ın üç günlük ziyareti Kore basınında yoğun bir şekilde işlendi ve bu ziyaret, Kore kamuoyunda geniş bir yer aldı; dolayısıyla Türkiye'nin gündeme gelmesi açısından da önemli etki yaptı. Bunun hemen arkasından bir yıl sonra Cumhurbaşkanı Roh'nun, Kore Başkanı'nın Nisan 2005'te gerçekleştirdiği Türkiye ziyareti, diplomatik ve siyasi ikili ilişkilerin gelişmesi açısından büyük öneme sahiptir. Bu ziyaret Cumhurbaşkanı düzeyinde Güney Kore'den Türkiye'ye yapılan ilk ziyaret olma özelliğini taşımaktadır. Bu ziyaret aynı zamanda ekonomik ilişkilerin de ivme kazanmasında son derece önemli bir etki yaptı. Bu açılardan, bir yıl arayla iki üst düzey ziyaretin gerçekleşmesi, ikili ilişkileri en üst seviyeye çıkartmıştır.

Dolayısıyla bu ziyaretlerin, ilişkilerin aynı sıcaklıkta kalması için, en azından iki yılda, üç yılda bir devamının gelmesi beklenir. Gerçi Güney Kore Cumhurbaşkanı, Aralık ayı itibariyle, Şubat ayında herhalde görevi doluyor, yeni bir cumhurbaşkanı seçilecek. Kore'de beş yılda bir cumhurbaşkanı halk tarafından seçiliyor ve yürütmenin doğrudan başı ve hükümeti de o kuruyor. Dolayısıyla yeni seçilecek cumhurbaşkanıyla bizim üst düzey siyasi yetkililerimizin doğrudan hemen temasa geçip, bu ilişkilerin artarak devam etmesi konusunda harekete geçmeleri gerekiyor.

Türkiye-Kore ekonomik ilişkilerine baktığımızda, buraya almadığımız bir tablo var, özellikle 1989 yılından itibaren 2000'li yıllara gelene kadar Türkiye-Kore ticari ilişkileri bizim Dış Ticaret Müsteşarlığı'nın

verilerinde var. 2006 yılında, Türkiye'den Güney Kore'ye İhracat 156 milyon dolar, İthalat 3,478 milyar dolar, dış ticaret hacmi toplam 3,634 milyar dolar düzeyine ulaştı. İki ülke arasındaki dış ticaret hacmi, 1989'daki çok düşük seviyelerinden 2000'li yıllarda yaklaşık 4 milyar dolar civarına geldi. Yalnız burada bir sorun var. Bu sorun da, burada genelde alan taraf Türkiye, satan taraf Kore. Yani Türkiye, Güney Kore'yle olan dış ticaretinde büyük bir oranda açık veriyor. Tabii bu, genelde Doğu Asya ülkeleriyle olan bir sorun. Özellikle Japonya ve Çin, özellikle de Çin'le yapılan ticarete Türkiye müthiş bir açık veriyor. Japonya ve Güney Kore, özellikle, Türkiye'nin aleyhine olan bu açığı, Kore ve Japonya, büyük şirketlerinin Türkiye'ye yaptıkları yatırımlarla kapatmaya çalışıyorlar. Bu açıdan baktığımızda, Kore tarafının da Türkiye'yi bu anlamda rahatlatmak için vaat ettiği şeylerden birisi, Türkiye'ye büyük Koreli şirketlerin yatırım yapması. Yani, özellikle Avrupa Birliği Gümrük Birliği Bölgesi içerisindeki ülkelerde yatırım üssü kuracakları zaman, önceliklerinin Türkiye olacağını söylüyorlar. İşte bunun birkaç örneği var. Büyük Kore şirketleri Türkiye'ye yatırım yapmaya başladılar. Kore'den Türkiye'ye 250 milyon dolar tutarında yatırım yapılmış durumda.

YANSI -4 TÜRK-KORE DOSTLUĞUNUN PEKİŞMESİ

Dostluğun Pekışmesi - II
2002 Dünya Kupası Üçüncülük Maçı

Diğer bir konu da, dengeleyici bir unsur olarak turizmdir. Türkiye'ye gelen Koreli turist sayısı, 2007 tahminine göre 100 bin turist civarında oldu ve bunun daha da yukarılara çekilmesi planlanıyor. Türk Hava Yolları yazın Kore'ye haftada dört sefer yapıyor. Kış döneminde seferler biraz daha azalıyor. Yazın Türk Hava Yolları'nın Seul Bürosu'nun Müdürüyle görüştüğümde, zaten uçuşlara, seferlere katıldığınız zaman gözlerinizle görüyorsunuz ama en üst yetkilinin, söylediği rakam bu yönde. Türk Hava Yolları'nın bu seferlerine katılan, yolcuların yaklaşık yüzde 95'i Koreli. Yani çok az sayıda Türk Kore'ye giderken çok daha fazla sayıda, bunlar da büyük ölçüde turist, Türkiye'ye geliyor ve bunlar Türkiye'nin pek çok bölgelerini gezdiği için de, aslında katma değeri fazla olan turistlerden. Dolayısıyla Türkiye'nin önem verdiği konulardan birisi de bu, dengeleyici unsur olarak bunu söyledim.

Genel olarak Türkiye-Kore ilişkilerini, yani son 50 yılda veya Kore Savaşı'ndan itibaren son 60 yılda ele alacak olursak, şöyle bir durum söz konusu: Türkiye-Kore siyasi ilişkileri mükemmel düzeyde ve dostane şekilde sürdürülmektedir. Yani arada hiçbir sorun yok, üst düzeyde olsun veya daha alt düzeyde, toplumlar düzeyinde olsun son derece sıcak dostane ilişkiler var, bu konuda bir sorun yok. Burada görülen bir açık, biraz önce vurguladığım gibi üst düzey ziyaretlerde bir boşluk var. Bu boşluğun doldurulması lazım; en azından Dışişleri Bakanları düzeyinde olsun veya Meclis Başkanları düzeyinde olsun, her yıl rutin bir şekilde mutlaka bir ziyaretin olması gerekiyor. Bu yönden bir açık var. İkili üst düzey ziyaretlerin yoğunlaşması bu süreci hızlandıracaktır.

Ayrıca iki ülke arasında Türkiye aleyhine olan dış ticaret açığı acilen dengelenmelidir. Turizm ve Koreli şirketlerin yatırımları, bu bakımdan Türkiye açısından önem taşımaktadır.

Bunun ötesinde, toplumlar arasındaki etkileşimin artmasında fayda var. Bunun için iki ülke arasında kültürel ve toplumsal temaslar daha da geliştirilmelidir. Tabii, Türkiye ve Kore birbirinden son derece uzak ülkeler ve uçak biletleri de son derece pahalı. Yani bugün İstanbul'dan Seul'e doğrudan uçuşla yaklaşık 10,5-11 saatte, gidiyorsunuz, aynı mesafeyi yine New York'a aynı şekilde uçuyorsunuz, ama İstanbul'dan

New York uçağının bilet fiyatıyla Seul uçağının bilet fiyatı bazen yarı yarıya farklı oluyor, yani kış döneminde Amerika'ya 500 Euro'ya uçak bulabilirken, genelde Seul'a uçmanın bedeli yaklaşık 1000 Euro civarında. Tabii bu da, ortalama bir Türk vatandaşı için oldukça pahalı bir maliyet. Uzaklığın etkisi var, gelir düzeyinin daha yüksek olması dolayısıyla Korelilerin Türkiye'ye daha fazla gelmesi var. Tabii bunun bir şekilde ortak projelerle geliştirilmesi gerekiyor, toplumlar düzeyinde ve aynı şekilde devletlerarasında.

Tabii bir de, Türkiye'nin şirketler bazında ekonomik açıdan dengeleyici birtakım adımlar atması gerekiyor. Özellikle Güney Kore'de açık olan alanlarda Türkiye'nin daha avantajlı olduğu sektörlerle girmesi gerekiyor. Bunun da tabii, daha ayrıntıları tartışılabilir.

Kore ve Türk toplumları arasında da müthiş bir kültürel benzeşme, yakınlaşma var. Avrupa'da görülen önyargı kesinlikle Kore toplumunda yok, bu açıdan son derece dostane bir toplum. Dolayısıyla Kore Savaşı'ndan bu yana gelişmiş olan dostluk ilişkilerinin artık biraz daha yoğunlaşması ve toplumsal tabanın genişlemesi gerekiyor. Bu açıdan da gerek devlet yetkililerine, gerek büyük şirketlere, gerekse sivil toplum kuruluşlarına büyük iş düşüyor. Bu da, benim gördüğüm diğer gözlem.

Dinlediğiniz için teşekkür ederim.

OTURUM BAŞKANI- Dr. Selçuk Çolakoğlu'na teşekkür ediyoruz.

Türkiye-Kore ilişkileri konusunda, şimdi Büyükelçi Lee Ju-Heum'un Kore bakış açısını bize sunmasını merakla bekliyoruz.

LEE JU-HEUM (Kore Cumhuriyeti Dışişleri ve Dış Ticaret Bakanlığı Dışişleri ve Ulusal Güvenlik Enstitüsü Başkanı)- Şimdi yüzde 50 oranında ben yavaş yavaş konuşacağım. Aslında metni İngilizce hazırlamıştım, ama şimdi Korece yapmanın daha uygun olduğunu düşündüm. Kısa olarak anlayabilesiniz diye size yüzde 50 oranında açıklama yapacağım.

Ben, Türkiye'yi ilk kez ziyaret ediyorum, Türkiye'ye ilk gelişim. Özellikle bu panelin hazırlanmasında Dışişleri Bakanlığı Stratejik Araştırma Merkezi'ne ve Başkent Üniversitesi'nin yetkililerine, panelin

hazırlanmasında emeği geçen herkese çok teşekkür etmek istiyorum. Özellikle Başkent Üniversitesi Rektörüne de, bizlere böyle bir şans verdiği için tekrar teşekkür etmek istiyorum. Aslında hazırladığım metni, bir ay boyunca uğraşarak İngilizce olarak hazırladığımı sizlere belirtmek istiyorum. Benim metnim yaklaşık olarak 30 dakika kadar sürecek bir metin. Özellikle konuşmamı kısa tutmaya çalışacağım ve sizlere bu konu hakkında bilgi vermeye çalışacağım. Çok kısa olarak konuşmama şimdi başlamak istiyorum.

Sizlere öncelikle geçmiş hakkında konuşmak istiyorum, yani Kore ve Türkiye'nin tarihi hakkında konuşmak istiyorum. Şimdi özellikle belirtmek istiyorum ki, burada geçmiş, yani tarih şimdi oldu. Yani geçmişten bahsediyorum aslında, ama şimdi yaşıyor gibiyim. Ben, 1950 yılının Şubat ayında doğdum. Ben doğduğumda Kore Savaşı başlayalı 5 ay olmuştu. Kuzey Kore'de doğdum. Kore Savaşı sırasında ailemle birlikte Kuzey Kore'den Güney tarafına hep birlikte geçiş yaptık. Şimdi ben Güney Kore Cumhuriyeti Dışişleri Ticaret Bakanlığı Dışişleri Ulusal ve Güvenlik Enstitüsü Başkanı olarak görev yapmaktayım. Evet, şu anda müsteşar yardımcısı olarak görev yapıyorum. Özellikle Türk insanların, Doğu Avrupa insanları olduğuna inanmaktayım. Özellikle tarihte Moğolistan, Moğol Hükümdarlığı ile Türk Osmanlı Devleti'nin, Türklerin ilişkiler içinde olduğunu da biliyorum. Moğollar, özellikle Türklerle de benzer olmakla birlikte, Kore halkıyla da büyük benzerlikler göstermektedirler. Özellikle Osmanlı Devleti'nin, Osmanlı Hükümdarlığı'nın dini, tarihi bilgileri hakkında da bilgilerim var ve onlar hakkında da bilgi sahibiyim, özellikle dil hakkında da.

20. Yüzyılın sonlarında 21. Yüzyıla girerken Osmanlı Devleti'nin, Osmanlı Hükümeti'nin izlerini de, Osmanlı Hanedanlığı'nın izlerini şu anda görmekteyim. Kore ve Türkiye'nin ilişkilerinin de bu şekilde tarihi bir çerçevede, tarihi bir boyutta geliştiğini de bu vesileyle öğrenmiş buluyoruz. Dört bin yıl boyunca yüzlerce farklı tecavüze uğramış bulunmaktadır ve bununla birlikte bu mücadelelerin de, özgürlüğün edinilmesi de çok kısa bir zamana denk gelmektedir. Kore'nin büyük yaralar aldığı savaşlardan sonuncusu da, sizlerin de bizlere yardım etmiş olduğu, katılmış olduğu Kore Savaşı'dır. Şu anda Kore Cumhuriyeti, sizlerin savaşmalarınız ve sizlerin savaşa katılıp bizlere yardım etmeniz sayesinde, dünyanın ekonomik anlamda en iyi

11'inci ülkesi olmuştur. Biz, bunu sizlere borçlu olduğumuzu biliyoruz. Özellikle Kore, Uzakdoğu içinde, Asya Devletleri içinde en dinamik yapıya sahip olan, en fazla gelişmeye yönelik ülkesi olarak bilinmektedir. Kişi başına düşen gayrisafi milli hâsıla 15 bin dolar civarındadır. Tabii ki futbol açısından Türkiye'yle yarışamayız, ama Kore'nin de futbol açısından gösterdiği başarılar da yadsınamaz ölçüdedir.

Kore şimdi Türkiye'yle olduğu gibi, diğer farklı ülkelerle olduğu gibi Amerika'yla da ilişkilerini iyi bir şekilde sürdürmeye devam etmektedir. Yalnız o günlerden bugüne değişen tek bir şey var: Evet, belki üzücü olarak adlandırılabilir tek şey de Çinlilerin de katıldığı Kore savaşıdır; Kore'nin savaşmış olduğu ve Türklerin de bu uğurda canlarını feda ettiği savaştır. Ancak Çin ile Kore şu anda dostane ilişkiler içerisinde. Çünkü sizlerin de bildiği gibi, Çin şu anda dünyanın gerçekten ileri gelen, önde gelen ülkelerinden biri olmakla birlikte, aynı zamanda Kore'nin de yakın bir komşusu. Şimdi zamanında savaşmış olduğumuz, ancak aslında kardeş ülkeyiz, ama zamanında savaşmış olduğumuz Kuzey Kore ile de ilişkilerimizi sürdürmeye devam etmekteyiz, belirli ölçülerde de olsa. Bunun en büyük nedenlerinden birisi de, olanların geçmişte yapılmış bir hata olarak görülmesidir. Aslında tekrar bir savaş daha, Kore Savaşı daha Kore Yarımadasında tekrar olmamalıdır. Diğer bir önemli neden ise, Hindistan ve Avrupa ülkeleri ile olan ilişkilerimizin önemli olduğunu düşünüyoruz, tekrar savaş yapmamayı istiyoruz.

Özellikle savaş zamanında Kuzey Kore ve Güney Kore'de ayrı düşmüş ailelerin sayısı 5 bin civarındadır, yani 5 bin aile savaş sırasında maalesef birbirlerinden ayrılmak zorunda kalmıştır. 10 milyon insan Güney Kore'de aileleri parçalanmış olarak bulunmaktadır. Ben savaş zamanında Güney Kore'ye geldim, fakat ağabeyim Kuzey Kore'de bulunmaktadır. Bununla birlikte birçok akrabam da halen Kuzey Kore'de bulunmaktadır. Şimdi belirli durumlar dışında ayrı kalan bu ailelerin de, ne yazık ki görüşmek bir yana, birbirlerine mektup gönderme şansları bile maalesef yoktur. Babam 83 yaşında, ölmeden önce mutlaka Kuzey Kore'deki akrabalarıyla bir kez olsun buluşmak istediğini dile getiriyor. Biz Güney Kore olarak, Kuzey Kore'nin stratejik açıdan izlediği yöntemlerin, stratejilerin yanlış olduğunu, kötü

olduğunu düşünüyorum, ama yine de kardeş olduğumuz için, yani aynı soydan olduğumuz için ilişkilerimizin iyi olması gerektiğini de düşünmekteyiz. Bu nedenle Kuzey ve Güney arasındaki ilişkilerin de daha da iyileşmesi gerektiğini düşünüyorum.

Şimdi Kore ve Türkiye diplomatik ilişkileri hakkında size kısaca bilgi vermek istiyorum. Günümüzde Kore ve Türkiye'nin ilişkileri, tabii ki iki ülkenin de tavırları sayesinde iyi bir şekilde devam etmektedir, biz buna inanıyoruz. İleride de, ilişkilerimizin çok daha büyüyen güçlenmesi gerektiğini düşünüyorum. Biraz önce Sayın Haberal da konuşmalarında, Türklerin Kore için savaştığını. Korelilerin de, özellikle Kıbrıs meselesi için aynı şekilde savaşıp savaşamayacağını ya da bizimle aynı şekilde düşünüp düşünemeyeceklerini sordu. Özellikle Kore Savaşı'nda 760 şehit veren Türk Ordusuna karşın, Amerika da bununla birlikte 5 bin şehit vermiştir. Bunun üzerine bununla birlikte Vietnam Savaşı'nda da Amerika'nın Kore'den yardım istemesi üzerine, Kore de Vietnam'a iki tabur asker göndermiştir. Bununla birlikte Kore Ordusu Vietnam Savaşı'nda 5 bin şehit vermiştir.

Bununla birlikte Kıbrıs'ta bir savaş durumu olduğunda, yani Türkiye bir savaşa girdiğinde de aslında ben şahsi olarak Türkiye'ye asker gönderip gönderemeyeceğimizi bilemiyorum. Yalnız söylemek istediğim, özellikle belirtmek istediğim bir şey var: 20. Yüzyılın başlarında da Mustafa Kemal Atatürk önderliğinde başlatılan bağımsızlık mücadelesinde de gönderilen askerlerin sayısının çok fazla olduğunu, böyle bir mücadele olduğu zaman da, tabii ki Kore'nin yardımcı olabileceğini belirtiyorum. Özellikle Türkiye ve Kore, stratejik konum bakımından birbirlerine çok uzak olan iki ülkedir. Fakat bana göre manevi olarak, tam tersine Türkiye ve Kore birbirine çok yakın iki kardeş ülke konumundadır. Ben ileride de dünya barışı için, Türkiye ve Kore'nin hep birlikte hareket ederek dünya barışını sağlamak için elinden geleni yapacağına inanıyorum. Özellikle bugünün Kore'sinin oluşmasında çok büyük emekleri geçen gazilerimizin gösterdiği kahramanlıkları unutmadığımızı belirtmek istiyor ve bugünkü Kore'nin sizler sayesinde bu şekilde olabildiğini belirtmek istiyorum. Özellikle vermiş olduğunuz tüm kayıplar ve şehitler toplandığında 3 bin kişiyi buluyor. Bunlar için de, sizlere gerçekten teşekkür etmek istiyorum ve şu anda olduğumuz yerde, sizlerin sayesinde olduğumuzu bilmenizi istiyorum.

Hazırlamış olduğum metinde, özellikle Avrupa Tarihi ve Türk Tarihi hakkında kısa kısa bilgiler vermeye çalıştım. Şimdi bu metni sizlerle paylaşacağım.

Teşekkür ediyorum.

OTURUM BAŞKANI- Saatin bayağı ilerlediğinin farkındayız, ama isterseniz bu paneli güzel görüntülerle, dostluk görüntüleriyle sonuçlandıralım. Genelkurmay Ataşe Başkanlığınca hazırlanmış olan bir film gösterisi var. Onu seyrettikten sonra Sayın Rektörümüzden rica ederim, kapanış için son cümlelerini kendisinden alalım.

Buyurun.

SALONDAN- Sayın Rektörümüze, Sayın Büyükelçimize, katılan konuklara çok teşekkür ederim. Bir vatandaş olarak söz aldım, “sivil toplumla hareket etmelidir, düşünmelidir” dendiği için söz aldım. Ben bir gazi oğluyum, bugün burada bir kader birliği olduğunu düşünüyorum. Kadere inanan bir insanım, hepimizin inandığını düşünüyorum. Benim babam Cihan Kumbasar; Kore Savaşı’na, Kunuri muharebelerine katılmış bir yüzbaşı. Sayın Kâmil Beyin silah arkadaşı belki de, cephede savaştıkları bir dönem. 241. Piyade Alayı’nda yüzbaşı olarak Kunuri’de savaşan bir subay. Babamı Haziran ayında, 90 yaşında kalp krizinden kaybettim. Babam, askerlik hayatında da, emeklilik hayatında da savaşla ilgili konuşmadı, ısrarlarımına rağmen konuşmadı. Bazı arkadaşlarından aldığım bilgiler var. Binbaşı Nazmi Özoğul, Kore Savaşı’na, Kunuri’ye katılan ve daha sonra parlamenter olan saygın bir büyüğümüz. Beni bir gün çekti, dedi ki, “oğlum, ben Ardahan doğumluyum, Anadolu’nun değişik yerlerinde okudum. Babam Kore Savaşı’nda, Kunuri muharebelerinde 241. Piyade Alay Sancağını kurtaran kahramandır. Bunu Celal Dora Komutanına saygısından dolayı açıklamadı, ama biz hepimiz biliyoruz.” Babam da komutanını çok severdi. Kunuri baskınında yüzlerce, binlerce merminin baskınında, insanların doğal olarak can derdine düştüğü bir baskında babam, o ateş hattında gönderden sancağı çıkararak beline, iç çamaşırının, fanilasının içine sararak, arkasını da kapatarak oradan arkadaşlarıyla birlikte çıktıktan sonra, ekip ve baskın geçirildikten sonra Sayın Komutanımızın, Celal Dora’nın ilk sorusu, “sancak nerede?” oldu ve babam, parkasını açarak, belini gösterdiğini, bana

Sayın Nazmi Özoğul büyüğüm, o anı, o duygusal anı anlatmıştı. Daha sonra bunu tanık olan arkadaşlarından da öğrendim. Fakat babam bu konuda konuşmamın doğru olmadığını, bunun bu şekilde bir askeri bilgi olarak kalması gerektiğine inanıyordu ve hiçbir zaman da bu konularla ilgili ne televizyonda, ne basında, hiçbir yerde konuşmadı. Ben de saygı gösterdim. Fakat ölüm tarihi olan 7 Haziran, 13 Haziran günü Kocatepe Camiinde askeri törenle kaldırılırken gazete ilanları verdim ve dedim ki, “Kore’de, Kunuri muharebelerinde alay sancağını kurtaran kahraman yüzbaşı, 1950-51 diye babamın ölüm ilanında bu sırrı açıkladım. O gün kader yine, binbaşı Sayın Ramazan Armutçuoğlu şehit olmuştu, büyük bir devlet töreni, Cumhurbaşkanı’nın, bütün silah arkadaşlarının, en üst rütbedeki tüm komutanların, Genelkurmay Başkanı’nın katıldığı bir törenle bir şehit ve bir gazi olarak son yolculuğuna uğurladık.

Tabii Sayın Büyükelçi 1950 Şubat doğumlu, ben 1956 Şubat doğumluyum. Sayın Kamil Bey, ben 15 yaşında, 10 yaşındaki bir genç olarak Kunuri’de ne yapıyor, nedir bu dünyanın diğer ülkeleri buraya geldiler de biz ne yapıyoruz dediler.

Sayın Görgülü arkadaşımız, hocamız çok güzel anlattı, ne oluyor bu dünyada diye. Üç buçuk milyon insan 57 yıl önce niye öldü? Babam rahmetli olduktan iki ay sonra sanıyorum, Kuzey Kore ve Güney Kore devlet başkanlarının sınırı yürüyerek geçtiklerini, tokalaştıklarını, soğuk savaşın bittiğini gördüm, “artık soğuk savaş bitti” dediklerini duydum televizyonlarda. Peki, 57 yıl önce ne oldu dedim. Bu anlaşma için babamın vefatı mı bekleniyordu dedim. Tabii ben şanslı bir insandım, sizin sorduğunuz soruları ben de cenaze töreninde kendime sordum. Ben babamı bu yaşa kadar görmek şansına sahip oldum. Ama o cenazede binbaşının çocukları, biri ortaokul, biri lise çağında çocuklardı. Ne oluyor dedim. Dün babam Amerikan Kolordusunu Kore’de kurtaran birliğin bir ferdiydi. Hepinizin söylediği ve onayladığı gibi, tarihi gerçek olarak söylüyorum, çünkü hareket etme kabiliyeti olmadığını artık tüm tarih kitapları da yazıyor, anılar da yazıyor. Ağır tanklar, toplar, Reo’larla çamurun içerisinde kalmış, saplanmış bir Amerikan Kolordusu, Türk Tugayı orada savaşmasaydı, cepheyi terk etseydi, yok olacaktı. Bugün de 2007 yılında Amerikan malı mayınlara basan Türk subayı şehit oluyor, bu nasıl vefadır dedim. Dünya çapında

vefa olmalı, uluslararası vefa da olmalı. Sizin yaptığınız Güney Kore-Türkiye vefa ilişkisini hepimiz görüyoruz, yaşıyoruz.

Babam ve arkadaşlarının 1979 yılında Kore'ye davet edildiğini söyleyebilirim ve devlet başkanı tarafından karşılanıp kendilerine teşekkür plaketi verildiğini, bizim de evimizin başköşesinde sakladığımızı söyleyebilirim. Benzer konumda olan arkadaşların da evlerinde vardır. Aynı Amerika Birleşik Devletleri'nin bugün için bir albayı, emekli albayı, Silahlı Kuvvetler Dergisi'ne Büyük Ortadoğu Projesi haritaları çizebiliyor, Türkiye'yi bölerek çizebiliyor ve Amerika Birleşik Devletleri yetkilileri, buna “dur” demiyorlar, “sen ne yapıyorsun arkadaş; yasal, Lozan Antlaşması'yla sınırları çizilmiş bir devletin haritasını nasıl böyle çizersin?” diye bir tenkit yapılmıyor.

Diyorum ki, Amerika Birleşik Devletleri yetkilileri, başkanından askerine, genelkurmay başkanına kadar Amerika, kendi kolordusunu imhadan kurtaran Türk Ordusu ve Türkiye Cumhuriyeti hükümetiyle niçin daha ılımlı, olumlu sıcak ilişkiler içinde, sizinle yaşadığımız dostane ilişkiler içerisinde olmayı başaramıyorlar? Kendi personeli olan bir kişi, Amerikan Silahlı Kuvvetler Dergisi'ne Türkiye Cumhuriyeti devletinin yasal hudutlarını değiştiren bir harita çizerek Büyük Ortadoğu Projesi diye strateji yapıyorum dedirtiyorlar? Bu haksızlıklara cenaze töreninde isyan ettim, düşüncelerim böyle çalıştı, bunu da sizlerle paylaşmak istedim. Stratejik Araştırmalar Merkezi'nin bu toplantısı vesilesiyle bunları dile getirebilme olanağı bulduğum için de sonsuz teşekkür ediyorum. Biz stratejilerimizi tıpkı onlar gibi 50 yıl sonrasına yapmalıyız, 4-5 yıllık planlamalarla değil. Birtakım olayları babam görüyor, ben sonucunu görüyorum, aradan 57 yıl geçiyor. Bundan sonraki 57 yıllarda neler olacak, neler göreceğiz, bunları artık tahmin edebiliyoruz. Ama bu tahminin ötesine geçmeli ve stratejiler geliştirerek bağımsız düşünebilen devlet başkanlarına, hükümet başkanlarına bunlar aktarılmalı, önlemler alınmalı diye düşünüyorum. Bu savaştan sonra neler oldu? Babamlar emekli olduktan sonra Kore'de Savaşanlar Derneği'ni kurdular, Kor-Savaş diye. Sayın Kâmil Bey, siz bilirsiniz. Kor-Savaş Dergisi'nin kapağında babamın Kore'de Savaşanlar Derneği'nin Genel Başkanı, Genel Sekreteri olduğu dönemlerde, Sayın Vedat Dalokay döneminde, rahmetli Büyükşehir Belediye Başkanı ve Güney Kore Büyükelçiliği katkılarıyla yapılan bir

anıt var, hepimizin bildiği, Ulaştırma Bakanlığı'nın karşısında. O parkta bütün şehitlerin isimleri yazılı. Kor-Savaş, anıtının olduğu mecmua çıkardı, bütün üyelere gönderilirdi ve yine dernek ekibinin katkılarıyla, babamın da sürekli o dönemde belki Sayın İsmet Sezgin'leri de ziyaret ettiği dönemde, Kore'de savaşanlara yönelik bir gazi maaşı aylığı bağlanmıştı. Çok cüzi bir aylık, bugün için 160 YTL, 100 dolar gibi bir para, bugün için ödenen para bu. Kore'de savaşan askerlere manevi bir destek, erin bir sigara parası olsun diye bir cüzi aylık bağlandı. Bu aylık, ilk dört kafiyle Kore'ye gidenlere bağlandı; çünkü savaş dört kafiye tarafından olduğu için, biliyorsunuzdur. 7' nci ya da 8 inci kafiye tarafından giden Kenan Evren, Sayın Cumhurbaşkanımız, ihtilal yaptıktan sonra Kore'de Savaşanlar Derneği'ni kapattı, Kore aylığını kaldırdı. Çünkü o aylık, o savaştan sonra gidenlere bağlanmıyordu. Yani kendi içimize de bakmalıyız, dışımıza da bakmalıyız, dünyaya da bakmalıyız. Bunları düşündüm, hem toplantı sırasında, hem rahmetli babamın cenaze töreninde ve bu anlatımımı sağladığınız için size sonsuz teşekkür ederim. Babamın hem silah arkadaşlarını bir arada gördüm, hem de bu savaşta neler olup bittiğini, nasıl güçlükler yaşandığını bilirkişiler olarak sizlerden tarih önünde gözleme şansım oldu. Bu toplantıların belki bir sonrakinde Amerika Birleşik Devletleri'nin yetkilileri de burada olmalı. Kore'de 57 yıl önce kolordularını imhadan kurtaran Türk birliğine karşı yaklaşımlarındaki 57 yıl içinde neler olduğunu görmek, konuşmak gerekir diye düşünüyorum. Yine anıları gözden geçirmek için o yılların gazetelerini ailem saklamış.

Babam o zaman nişanlı olarak gitmiş savaşa; çünkü o tarihlerde yüzbaşı olmadan evlenilmiyormuş, yani emir olarak evlenilmiyormuş, nişanlı olarak gitmiş. Annemler ve tüm aile gazeteleri saklamışlar. Ben de o gazeteleri taradığım zaman, 1950-1953 yıllarında İnönü'nün hatıraları, Menderes'le ilgili atışmalar, politika, fakat hiçbir tanesinde üç yıl boyunca türban ve Kürtlük meselesi yok, hayrete düştüm. Zaten öyle olduğunu biliyordum, doğmadığım bir dönemdi, ama üç yıl boyunca Kore'deki kahramanlarla ilgili her gün haber var. O zamanlar elektronik haberleşme veya diğer haberleşmeler olmadığı için, basında asker mektupları yayınlıyor. Radyodan gece şehit haberleri verilirken insanlar yakınlarını öğreniyorlar. Babam birinci kafiye, Kunuri Muharebesi, 241. Piyade Alayı, Cihan Kumbasar.

Çok teşekkür ediyorum. Sayın Rektörümüzü böyle bir ortamı yarattığı için de kutluyorum. Demek ki savaşılanları, şehitleri, gazileri unutmayanlar, unutmayan rektörlerimiz de var, unutmayan konuşmacılarımız da var ve unutmayan devlet temsilcilerimiz var. Diplomatlarımıza da katkılarından dolayı teşekkür ediyorum.

NAZIM DÜNDAR SAYLAN- Çok kısa bir isteğim var, tekrarlıyorum: Suan'da bulunan, açmış olduğumuz ve 10 sene devam eden Ankara İlkokulu'nun Suan'da açılması. Bu mümkün değilse, Suan'da bulunan bir okulun isminin Ankara İlkokulu olarak değiştirilmesini ısrarla istiyorum. Teşekkür ederim.

PAİK SANG-Kİ - Sizin izahatınız için çok duygulandım, izah ettiğinizden dolayı candan teşekkür ediyorum.

Kore Savaşı öyle karmaşık bir savaş ki, ben demin anlattığım, çok özel olarak anlattığım şey, ben bir asker değilim, ben Kore Ordusunun bir irtibat subayı olarak oraya katılmadım yahut ben savaş etmek için de katılmadım. İzah ettiğim gibi, ben liseyi bitirdikten sonra, üniversiteye giderken 20 yaşındaydım. Kore'de o zaman kime sorulursa sorulsun, Türk dediği zaman kimse bilmez, çok nadir. Türkiye hakkında bilirse, belki eski tarihte kocaman Osmanlı İmparatorluğu olduğunu, ikinci ise büyük lider Atatürk'ün Türkiye'yi İstiklal Savaşı'nda kazandığını, o kadar. Ben 20 yaşında lise mezunu olduktan sonra bilmiyordum. Neden? 1945 senesine kadar Japonya'nın hâkimiyeti altındaydık. Ben ortaokul ikinci yıla kadar Japonca okudum, Japon'du öğretmenler de. Ondan sonra 1948 yılında istiklale kavuştuktan sonra, liseye girdim, iki sene okudum, 1950'de harp patladı. Dolayısıyla Türkiye hakkında hiçbir bilgim yoktu. Ben Türkiye'ye gönüllü olarak katılmamın sebebi, yani kısaca bahsettiğim gibi, Kore'de kalan Türkler vardı. O bizim mahallemizde, babamız anlatırdı. Bunlar ne yapıyor; Kore'de terzilik yapıyor, Türk terzisi. Türkler o kadar iyi insanlar ki, bana ekmek getiriyor, bir şeyler soruyor, anlayamıyorum, ne diyor diye. Yani bu dünyada, bir dil olsa, birbirini herkes anlarsa, ne güzel olur... Babamdan öyle şeyler dinleyince, tarih kitapları karıştırmaya başladım ve Osmanlı'yı öğrendim. Ondan sonra Selçuklu'yu öğrendim, ondan sonra İstiklal Savaşı, Atatürk, ondan sonra Türkiye'ye karşı bir ilgim ve sevgim çıktı. Bu ne biçim bir millettir, bir gireyim. Gönüllü olarak

imtihanla, İngilizce tercüman olarak müracaat ettim ve 8. Orduda imtihanı kazandım, beni İngiltere'ye tayin etti. Hayır, ben Türk Tugayı'na gideceğim dedim ve o müracaatı değiştirdim ve Türk Tugayı'na tayin ettirdim ve girdim ve Tahsin Yazıcı ile görüştim. Ondan sonra bu harp çok objektif olarak benim 20 yaşındaki düşündüğüm hissime, yoksa sizin dediğiniz, bir Amerika'nın görüşü, dünyanın görüşü, politik olarak yanında değilim. Çok saf olarak ben düşündüm ve şimdi de hislerim budur.

Sonra Kumbasar'ı tanırım, Sayın Dündar Beyi de tanırım. Şeyi bile hatırlıyorum, çok da severdi beni.

LEE JU HEUM- Ankara İlkokuluyla ilgili olarak, yani Suan'da bir Ankara Okulu'nun açılması veya Suan'daki bir ilkokula Ankara İlkokulu adının verilmesi konusunda araştıracağım, ondan sonra tekrar geri döneceğim.

PAİK SANG-Kİ- Yani bunun üzerinde duracağız, zaten duruyoruz ve Ankara İlkokulu ismini yaşatmak için şimdi okulun ismini mesela Suan İlkokulu, Ankara İlkokulu diye yaşatmak, bunu araştıracağız.

OTURUM BAŞKANI- Efendim, epey zaman ilerledi. Sayın Rektörümüzden kapanış konuşmasını istirham edelim; buyurun.

Prof. Dr. MEHMET HABERAL- Efendim, bütün konuşmacılara teşekkür ediyorum, siz konuklarımıza teşekkür ediyorum, özellikle gazilerimize çok teşekkür ediyorum.

Ben hep şunu söylüyorum: Diyorum ki, vefa bilmezseniz, sefa süremezsiniz. Benim söylemek istediğim şey budur. Niye ben Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti dedim? Çünkü Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti de Güney Kore'de olduğu gibi, Türkiye Cumhuriyeti Ordusu'nun, Türkiye Cumhuriyeti askerlerinin eseridir. Bu tarih, bugünkü panel de bana öğretti ki, evet, bugün Güney Kore var ise, orada esas o yönü değiştiren Türk Tugayı'dır, doğru mu? Evet. Bu, Güney Kore için de böyle, bu bir yerde Birleşmiş Milletler için de böyle. Yani Türk Tugayı, orada hem Güney Kore'nin bir yerde kurulmasını sağlamış, hem de Birleşmiş Milletlerin prestijini korumuş. Dolayısıyla bu denli hayatını

feda eden bir ülkenin insanları, eğer bir başka ülkede, bir başka yerde hakkı olan, esas toprakları olan bir ülkede bir devlet kurulmuşsa, bir başka Türk devleti kurulmuşsa, ben beklerim ki, Güney Kore, Türkiye Cumhuriyeti'nin yanında yer alsın. Ben şimdi söylemedim, yani Türkiye Cumhuriyeti savaşa girerse, çok şükür, Türk Ordusu kendi hesabını görmekte hiçbir zaman bir başkasından yardım talep etmedi, bundan sonra da etmeyecek. O, Türkiye Cumhuriyeti'nin Ordusudur, bunu herkes burada bir kere daha bilsin, bunu söylüyorum. Dolayısıyla ben burada Güney Kore Ordusu bize yardım etsin, böyle bir talebim yok. Ancak ben şunu söylüyorum: Uluslararası düzeyde beklerim ki, o ülkenin kuruluşunda hayatını feda eden askerlerin ülkesine, devletine, milli davasına yani Türkiye Cumhuriyeti'ne hakkı olan desteğin verilmesidir.

Değerli konuklar; Üsteğmen Mehmet Gönenc'i unutmayınız. Kim yapar bunu, söyleyebilir misiniz? "Telefoncumuz, telsizcimiz bile şehit edildi, şu koordinata ateş edin." Cevap: "O koordinatta siz varsınız." "Evet, bizi düşman ateşiyle şehit ettirmeyiniz, bizi kendi ateşinizle şehit ettirin" ve maalesef Mehmet Gönenc ve arkadaşları orada şehit oluyorlar ve Güney Kore işte böyle kuruldu. Böyle kurulan bir Güney Kore'den de aynı özelliklerle kurulan Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti için Türkiye Cumhuriyeti'nin yanında hiç zaman kaybetmeden yer almasını istemek benim hakkımdır, bunu söylüyorum.

Çok şükür Allah'a, benim ülkem sıfırdan, yokluktan Atatürk ve arkadaşları ve aziz şehitlerimiz tarafından kurulmuş, bize emanet edilmiş, asrın medeniyet düzeyini yakalamış, yoluna devam ediyor ve bu, devam da edecek. Üstelik yine söyledim ya, Birleşmiş Milletlerin başı sıkışınca, "aman Türk Ordusu, yetiş" diyor, Türk Ordusu da yetişiyor. Nerede sıkıntı varsa, işte söyledik, Lübnan'da sıkıntı var, oraya gidiyor, Afganistan'da sıkıntı var, oraya gidiyor; Kosova'da sıkıntı var, oraya gidiyor ve alınının akıyla çıkıp geliyor. Şimdi gayet tabii, normal, birtakım işte deprem olmuş Türkiye'de, Kore bize yardım etmiş. Kusura bakmayın, Pakistan'da deprem oldu, Başkent Üniversitesi Pakistan'a daha ikinci gününde iki kargo uçağı malzeme gönderdi, bu bir vicdani görevdir, dünya ülkeleri bunu yapıyor, bu normal. Lübnan'da savaş çıktı, Başkent Üniversitesi iki TIR kamyonu, 46 ton malzemeyi, ilaçtır, savaşın içinde Lübnan'a gönderdi. Bu bir

uluslararası insani görevdir. Bu başka şey, bunları getirip de hayatı pahasına bir ülkeyi kurmuş orduyla lütfen mukayese etmeyelim. Dolayısıyla ben, hiçbir kimseden “aman ne olur, bize şu şekilde yardım edin” diye böyle bir şey yapmıyorum. Ama Güney Kore’nin bugünkü noktaya gelmesinde, elbet ki benim ülkemin insanının kanlarıyla kurulduğu için ben gurur duyarım. Ne dedim? Bir bakıma Güney Kore, aynı zamanda bir başka Türk vatanıdır, ben öyle görürüm. Çünkü bizim insanlarımızın kanı pahasına, canı pahasına kurulmuş bir ülkedir. Nasıl ki benim vatanım, anavatan böyle kurulmuştu, nasıl ki Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti böyle kurulmuştur, Güney Kore de bana göre böyle kurulmuştur. Olay budur değerli konuklar.

Ben çok teşekkür ediyorum, bugünkü bu toplantıda hakikaten en azından sadece Türk toplumu için değil, inanıyorum ki Güney Kore toplumu için de bu panel çok önemli olmuştur, tarih öğrenilmiştir. Çünkü tarihi bilmezseniz, geleceğinize katkı sağlayamazsınız. Ben inanıyorum ki, bu panelden sonra Güney Kore’nin özellikle uluslararası düzeyde ülkemizle ilgili görüşleri değişecektir. Ben gerçekten hepinize çok teşekkür ediyorum. Bir de bugünün anısına olmak üzere katılımcılara plaket veriyoruz ve Sayın Müsteşar Yardımcısına, tabii ki Güney Kore’den buraya geldikleri için kendilerine çok teşekkür ediyorum. Kâmil Beye çok teşekkür ediyorum, gerçekten bu savaş esnasında Türk Tugayı’na çok önemli katkılar sağlamıştır. Gazilerimize çok teşekkür ediyorum, gerçekten onları burada aramızda görmekten büyük mutluluk duyuyoruz ve onlarla gurur duyuyoruz. Ayrıca elbet ki Güney Kore’de, Güney Kore’nin kuruluşu için hayatını feda eden o aziz şehitlerimize de rahmet ve gerçekten kalan sağlarına da başarılar diliyorum. Hepinize çok teşekkür ediyorum.

-----&-----

KORE SAVAŞI FOTOĞRAF SERGİSİ

1'inci Türk Tugayı
adını alan birlik
Tuğgeneral Tahsin
YAZICI
komutasında, 259
subay, 18 askerî
memur, 4 sivil
memur, 395
astsubay, 4414 er
olmak üzere toplam
5090 kişiden
oluŐmaktaydı.

TASNİF DIŐI

28 / 139

